

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 395/2010-67

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. októbra 2010 predbežne prerokoval sťažnosť J. Ď., S., ktorou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Žilina v konaniach vedených pod sp. zn. 7 C 371/00, sp. zn. 2 C 155/02, sp. zn. 14 C 9/09, sp. zn. 14 C 115/02, sp. zn. 14 C 142/02, sp. zn. 7 C 292/02, sp. zn. 2 C 228/03, sp. zn. 2 C 312/03, sp. zn. 24 S 23/03, sp. zn. 27 C 254/03, sp. zn. 24 S 8/02, sp. zn. 2 C 29/05, sp. zn. 17 C 182/05, sp. zn. 6 C 122/05, sp. zn. 4 C 119/05, sp. zn. 8 C 217/05, sp. zn. 6 C 47/06, sp. zn. 7 C 291/05, sp. zn. 33 C 131/08, sp. zn. 25 C 88/06, sp. zn. 4 C 214/06, sp. zn. 2 C 359/07, sp. zn. 6 C 197/08, sp. zn. 27 C 364/07, sp. zn. 7 C 216/08, sp. zn. 13 C 472/07, sp. zn. 6 C 219/08, sp. zn. 14 C 137/01, sp. zn. 17 C 163/01, sp. zn. 25 C 445/07, sp. zn. 13 C 216/05, sp. zn. 24 C 102/09, sp. zn. 23 C 57/01 a sp. zn. 4 C 212/08 a postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 92/05 (pôvodne vedenom Okresným súdom Žilina pod sp. zn. 27 C 301/04), a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. Ď. o d m i e t a .

Odôvodnenie:

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bolo 19. februára 2010 doručené podanie J. Ď., S. (ďalej len „sťažovateľ“), označené ako „*Ústavná sťažnosť*“. Keďže podanie v predloženom znení neobsahovalo náležitosti predpísané zákonom Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), ústavný súd v prípise z 25. februára 2010 poučil sťažovateľa, aké náležitosti musí obsahovať jeho podanie, a zároveň ho vyzval, aby ho doplnil o chýbajúce náležitosti v stanovenej lehote. V uvedenom prípise ústavný súd osobitne sťažovateľa upozornil, že jeho podanie, ktoré inak možno kvalifikovať ako sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), neobsahuje presné označenie súdnych konaní alebo rozhodnutí, ktorými mali byť porušené jeho ústavou garantované práva.

Sťažovateľ na výzvu ústavného súdu reagoval podaním z 9. marca 2010, z ktorého obsahu napriek značnej nezrozumiteľnosti možno vyvodit', že sťažnosťou namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 371/00, „*od ktorého sa odvíjajú všetky nasledovné, zamietnuté konania, hlavne pre nezaplatenie súdnych poplatkov, pretože oslobodenie mi bolo odmietnuté, podľa môjho názoru pre zaujatosť celého Okresného súdu v Žiline...*“. V ďalšej časti sťažovateľovho podania sú uvedené spisové značky „*odmietnutých konaní naväzujúcich na 7 C 371/00*“, a to: „*2 C 155/02 – 14 C 9/09 – 14 C 115/02, 14 C 142/02, 7 C 292/02, 2 C 228/03, 2 C 312/03, 24 S 23/03, 27 C 254/03, 24 S 8/02, 27 C 301/04 – 5 C 92/05 Martin OS – 2 C 29/05, 17 C 182/ 05, 6 C 122/05, 4 C 119/05 – 6 C 47/06 – je podaná sťažnosť, 7 C 291/05 – 33 C 131/08, 25 C 88/06, 4 C 214/06, 2 C 359/07 – 6 C*

197/08, 27 C 364/07, 7 C 216/08, 13 C 472/07, 6 C 219/08, 14 C 137/01, 17 C 163/01 – 25 C 445/07, 13 C 216/05 – 24 C 102/09, 8 C 217/05“.

Podaním doručeným ústavnému súdu 30. marca 2010 sťažovateľ doplnil svoje predchádzajúce podania; v tomto podaní uviedol, že namieta aj postup okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 23 C 57/01 a sp. zn. 4 C 212/08, v rámci ktorých malo tiež dôjsť k porušeniu jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd o jeho sťažnosti rozhodol tak, že v náleze vysloví porušenie jeho základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a Okresného súdu Martin v označených konaniach a prizná mu finančné zadosťučinenie v sume 2 000 €.

Súčasťou sťažnosti je aj žiadosť sťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu na konanie pred ústavným súdom.

II.

Ústavný súd rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých

prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

II.1 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 371/00

Sťažovateľ sa sťažnosťou domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 371/00.

Zo súdneho spisu vyžiadaného z okresného súdu vzťahujúceho sa na namietané konanie ústavný súd zistil, že okresný súd rozhodol rozsudkom z 19. mája 2005, ktorý v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 609/2005 z 20. decembra 2006 nadobudol právoplatnosť 6. februára 2007 a vykonateľnosť 12. februára 2007.

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že namietané konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 7 C 371/00 bolo právoplatne skončené 6. februára 2007, pričom sťažovateľ

doručil svoju sťažnosť ústavnému súdu až 19. februára 2010, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 371/00 po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

II.2 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 155/02

Z predložených príloh ústavný súd zistil, že okresný súd rozsudkom č. k. 2 C 155/02-173 z 25. júna 2007 zamietol návrh sťažovateľa proti Slovenskej republike v konaní o náhradu škody za nesprávny úradný postup. O odvolaní sťažovateľa proti tomuto rozsudku rozhodol krajský súd v konaní vedenom pod sp. zn. 8 Co 8/08 uznesením, ktorým odvolanie sťažovateľa odmietol ako podané oneskorene, čím rozsudok okresného súdu č. k. 2 C 155/02-173 nadobudol právoplatnosť 13. októbra 2007.

Na základe uvedeného ústavný súd opätovne konštatuje, že namietané konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 2 C 155/02 v spojení s konaním vedeným krajským súdom pod sp. zn. 8 Co 8/08 bolo právoplatne skončené 13. októbra 2007, pričom sťažovateľ doručil svoju sťažnosť ústavnému súdu až 19. februára 2010, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 155/02 po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

II.3 K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 9/09

Ústavný súd zistil, že konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 14 C 9/09 je konaním o povolení obnovy konania, ktoré bolo pôvodne okresným súdom vedené pod sp. zn. 2 C 155/02 a ktoré bolo právoplatne skončené 13. októbra 2007. Z k sťažnosti predložených príloh vyplýva, že sťažovateľ podal ako navrhovateľ spoločne so svojou manželkou návrh na obnovu konania 8. decembra 2008 okresnému súdu. Okresný súd uznesením č. k. 14 C 9/09-5 zo 6. februára 2009 vyzval sťažovateľa a jeho manželku, aby v lehote 10 dní od doručenia výzvy odstránili nedostatky podania. Dňa 20. februára 2009 sťažovateľ doručil okresnému súdu doplnenie návrhu na obnovu konania a okresný súd sťažovateľa a jeho manželku 16. apríla 2009 vyzval na zaplatenie súdneho poplatku za podaný návrh. Na základe uvedenej výzvy sťažovateľ požiadal okresný súd o oslobodenie od súdnych poplatkov 30. apríla 2009, pričom tento na žiadosť reagoval 12. augusta 2009 oznámením, že výzvu na zaplatenie súdneho poplatku je potrebné považovať za bezpredmetnú z dôvodu, že konanie je oslobodené od súdneho poplatku. Dňa 2. septembra 2009 sťažovateľ a jeho manželka oznámili okresnému súdu, že nesúhlasia s prerokovaním veci bez nariadenia pojednávania. Okresný súd následne v namietanom konaní nariadil pojednávanie na 30. november 2009, avšak sťažovateľ podaním z 13. novembra 2009 ospravedlnil svoju neúčast' na pojednávaní a zároveň požiadal o prerušenie konania. V poradí druhé pojednávanie bolo okresným súdom nariadené na 18. marec 2010, pričom aj v tomto prípade sťažovateľ svojím podaním z 2. marca 2010 neúčast' ospravedlnil z dôvodu, že je na okresnom súde v ten istý deň nariadené pojednávanie v jeho inej veci a zároveň požiadal o odročenie pojednávania a prerušenie namietaného konania.

V danom prípade konanie o návrhu na obnovu konania vedené okresným súdom pod sp. zn. 14 C 9/09 nadväzovalo (súviselo) na iné sťažovateľom namietané konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 2 C 155/02 (pozri bod II.2). Bez ohľadu na túto skutočnosť ale ústavný súd považoval za potrebné poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej na konanie o návrhu na obnovu konania – v štádiu do rozhodnutia o povolení obnovy konania

alebo rozhodnutia o zamietnutí návrhu na obnovu konania – nie je aplikovateľný čl. 48 ods. 2 ústavy v časti týkajúcej sa základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov (ani čl. 6 ods. 1 dohovoru v časti týkajúcej sa práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote), pretože v rámci neho nejde o rozhodovanie o občianskom práve alebo záväzku účastníka konania. Takéto rozhodnutie už bolo totiž vydané v pôvodnom konaní (v danom prípade v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 155/02), ktoré v zmysle § 159 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej aj „OSP“) predstavuje prekážku veci rozhodnutej. Pri obnove konania podľa Občianskeho súdneho poriadku môže byť základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy podľa judikatúry ústavného súdu porušené len v štádiu po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o povolení obnovy konania (III. ÚS 191/02). Na tomto základe ústavný súd konštatuje, že v období konania okresného súdu o návrhu sťažovateľa na obnovu konania, t. j. od 8. decembra 2008, nemôže dochádzať k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani k porušeniu jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Na tomto základe preto ústavný súd odmietol časť sťažnosti, ktorou sa sťažovateľ domáhal vyslovenia porušenia základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 9/09 z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.4 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3 a čl. 47 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 9/09

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu možno o zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ako aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán

porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, IV. ÚS 55/05).

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Sťažovateľ namieta, že k porušeniu ústavou garantovaného práva na súdnu ochranu došlo konaním okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o jeho žiadosti o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov.

Ústavný súd z predložených listín zistil, že okresný súd sťažovateľa 16. apríla 2009 vyzval v namietanom konaní na zaplatenie súdneho poplatku za podaný návrh. Na základe uvedenej výzvy sťažovateľ požiadal okresný súd o oslobodenie od súdnych poplatkov 30. apríla 2009, pričom tento na žiadosť reagoval 12. augusta 2009 oznámením, že výzvu na zaplatenie súdneho poplatku je potrebné považovať za bezpredmetnú z dôvodu, že konanie je oslobodené od súdneho poplatku. Vzhľadom na uvedené ústavný súd s poukazom na skutočnosť, že k náprave došlo už v konaní pred všeobecným súdom, odmietol túto časť sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy je potrebné uviesť, že ustanovenie tohto článku ústavy predovšetkým upravuje právo na prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy.

Sťažovateľ sa domáhal obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 2 C 155/02, v rámci ktorého sa žalobou proti Ministerstvu životného prostredia Slovenskej

republiky domáhal „náhrady škody z nesprávneho úradného postupu“, t. j. proti postupu orgánu verejnej správy.

V okolnostiach daného prípadu teda sťažovateľ využil mimoriadny opravný prostriedok, o ktorom okresný súd rozhoduje v súlade s § 234 ods. 1 OSP tak, že návrh na obnovu konania uznesením buď zamietne, alebo obnovu konania povolí. Samotným konaním (rozhodovaním) okresného súdu o povolení obnovy konania však nemôže dochádzať k namietanému porušeniu označeného základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy. K takémuto porušeniu by prípadne mohlo dôjsť až rozhodnutím okresného súdu o zamietnutí obnovy konania. Aj v takomto prípade by však krajský súd ako súd odvolací bol oprávnený a povinný v súlade s § 212 OSP rozhodnúť o prípadnom odvolaní proti uzneseniu okresného súdu o zamietnutí návrhu na obnovu konania, čo zároveň vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť aj v tejto časti po predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti a tiež z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy ústavný súd uvádza, že na konanie o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu alebo orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom je daná právomoc všeobecných súdov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 514/2003 Z. z.“), príp. do dňa nadobudnutia jeho účinnosti podľa zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v znení neskorších predpisov. Takýto prístup zodpovedá doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. II. ÚS 71/04).

Vzhľadom na to ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 9/09 pre nedostatok svojej právomoci.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy ústavný súd poznamenáva, že z predložených príloh nezistil, že by sťažovateľ v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 14 C 9/09 žiadal o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že k prípadnému porušeniu čl. 47 ods. 2 ústavy by mohlo dôjsť len v prípade, ak by okresný súd vôbec nerozhodol o ustanovení právneho zástupcu, napriek skutočnosti, že sťažovateľ o ustanovenie právneho zástupcu požiadal, čo sa v danom prípade nestalo. Na základe uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.5 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 115/02

Ústavný súd si pre účely náležitého objasnenia sťažnosti vyžiadal z okresného súdu príslušný spis, z ktorého zistil, že sťažovateľ a jeho manželka ako žalobcovia podali proti žalovanému 29. apríla 2002 okresnému súdu žalobu o náhradu škody, ktorú doplnili 7. mája 2002 na základe výzvy okresného súdu z 30. apríla 2002. Dňa 15. mája 2002 okresný súd vyzval sťažovateľa a jeho manželku na zaplatenie súdneho poplatku. Dňa 26. augusta 2002 podali sťažovateľ a jeho manželka na okresnom súde „*žiadost' o oslobodenie od súdneho poplatku a pridelenie zástupcu*“. Dňa 28. októbra 2002 sťažovateľ a jeho manželka zaslali okresnému súdu vyplnené tlačivo o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch.

Okresný súd uznesením č. k. 14 C 115/02-37 zo 17. februára 2005 nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov. Proti tomuto uzneseniu sa sťažovateľ a jeho manželka odvolali 4. marca 2005. Krajský súd odvolaním napadnuté uznesenie okresného súdu potvrdil uznesením sp. zn. 5 Co 137/05 z 29. septembra 2005.

Dňa 27. decembra 2005 sťažovateľ a jeho manželka doručili okresnému súdu dovolanie proti označenému uzneseniu krajského súdu. Okresný súd sťažovateľa a jeho

manželku 4. januára 2006 vyzval, aby doplnili dovolanie o označenie advokáta, ktorý ich bude v dovolacom konaní zastupovať. Na základe tejto výzvy sťažovateľ 13. januára 2006 požiadal okresný súd o pridelenie právneho zástupcu a 16. februára 2006 podal námietku zaujatosti proti okresnému súdu. Dňa 25. mája 2006 okresný súd vyzval žalobcov, aby zaplatili súdny poplatok za vznesenú námietku zaujatosti, na základe čoho títo 2. júna 2006 požiadali okresný súd o oslobodenie od súdnych poplatkov. Okresný súd 24. augusta 2006 uznesením č. k. 14 C 115/02-90 nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov a zároveň neustanovil sťažovateľovi a jeho manželke zástupcu z radov advokátov pre dovolacie konanie, na základe čoho 11. septembra 2006 sťažovateľ a jeho manželka podali odvolanie proti tomuto uzneseniu. Dňa 12. októbra 2006 bol spis predložený na rozhodnutie krajskému súdu, ktorý 8. decembra 2006 napadnuté uznesenie okresného súdu č. k. 14 C 115/02-90 z 24. augusta 2006 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

Dňa 16. marca 2007 okresný súd predložil predmetný spis na rozhodnutie o námietke zaujatosti sudcov okresného súdu krajskému súdu v zmysle § 16 ods. 1 OSP. Krajský súd 4. mája 2007 vrátil spis na rozhodnutie o námietke zaujatosti sudcov okresného súdu ako predčasne predložený; okresný súd ho opätovne krajskému súdu predložil 26. júna 2007. Dňa 4. júla 2007 krajský súd uznesením č. k. 10 NcC 51/2007-114 rozhodol, že sudca nie je vylúčený z prerokúvania a rozhodovania veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 14 C 115/02. Proti tomuto uzneseniu sťažovateľ a jeho manželka podali 13. septembra 2007 dovolanie.

Dňa 6. decembra 2007 okresný súd rozhodol uznesením č. k. 14 C 115/02-171 o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov a neustanovil sťažovateľovi a jeho manželke zástupcu z radov advokátov pre dovolacie konanie. Proti označenému uzneseniu sa sťažovateľ a jeho manželka odvolali a zároveň požiadali o „*odpustenie poplatku za podanie odvolania*“. Dňa 10. januára 2008 bol spis predložený na rozhodnutie krajskému súdu, keďže sudca okresného súdu nemienil vyhovieť odvolaniu proti napadnutému uzneseniu č. k. 14 C 115/02-171 zo 6. decembra 2007 vydanému vyššou súdnou úradníčkou, ktorej rozhodnutie považoval za vecne a procesne správne. Dňa 31. januára 2008 krajský súd odmietol odvolanie sťažovateľa a jeho manželky ako podané oneskorene,

na základe čoho 4. apríla 2008 sťažovateľ podal okresnému súdu návrh na prinavrátanie lehoty na podanie odvolania. Dňa 7. apríla 2008 okresný súd návrh sťažovateľa na odpustenie zmeškanej lehoty na podanie odvolania proti uzneseniu okresného súdu č. k. 14 C 115/02-171 zo 6. decembra 2007 zamietol uznesením č. k. 14 C 115/02-203. Proti tomuto uzneseniu okresného súdu podal sťažovateľ 24. apríla 2008 odvolanie, o ktorom krajský súd rozhodol potvrdzujúcim uznesením sp. zn. 7 Co 110/2008 z 25. júna 2008.

Dňa 8. septembra 2008 doručili sťažovateľ a jeho manželka okresnému súdu žalobu o náhradu škody proti žalovanému, na základe čoho okresný súd 11. septembra 2008 vyzval žalobcov, aby sa vyjadrili, či toto podanie je zmenou petitu pôvodnej žaloby z 29. apríla 2002. Sťažovateľ na výzvu odpovedal 24. septembra 2008. Okresným súdom bol následne 30. septembra 2008 vyzvaný, aby predložil dôkazy, ktoré odôvodňujú žalobu o náhradu škody. Tieto dôkazy sťažovateľ predložil okresnému súdu 13. októbra 2008 a 15. októbra 2008 okresný súd pripustil uznesením č. k. 14 C 115/02-224 zmenu návrhu. Na základe zmeny návrhu okresný súd 16. októbra 2008 doručil doplnený a zmenený návrh žalovanému a uložil mu, aby sa k veci písomne vyjadril. Žalovaný sa k veci vyjadril 11. novembra 2008. Okresný súd v ten istý deň nariadil pojednávanie na 12. marec 2009.

Dňa 8. januára 2009 sťažovateľ doručil okresnému súdu návrh na „*odloženie pojednávania a prerušenie konania*“. Dňa 12. marca 2009 sa uskutočnilo na okresnom súde pojednávanie, pričom okresný súd uznesením č. k. 14 C 115/02-280 z 20. marca 2009 rozhodol o prerušení namietaného konania do právoplatného skončenia veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 2 C 16/08. Podľa zistení ústavného súdu bolo namietané konanie v čase predbežného prerokovania sťažnosti stále prerušené.

a) K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré

mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity, na ktorom je založená jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, skúmal, či sú splnené podmienky na konanie pred ním. V tejto súvislosti poukázal na to, že v prípadoch sťažností podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, v ktorých je namietané porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v konaní pred všeobecným súdom, vyžaduje, aby sťažovateľ preukázal aj využitie právneho prostriedku, na uplatnenie ktorého má právo podľa § 3 ods. 7 a § 62 ods. 1 a nasl. zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdoch“), t. j. podanie sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi príslušného súdu.

Ústavný súd už viackrát rozhodol (m. m. I. ÚS 34/98, I. ÚS 16/99, I. ÚS 21/99), že účelom práva účastníka konania pred všeobecným súdom podať sťažnosť na prietahy v konaní je poskytnutie príležitosti tomuto súdu, aby sám odstránil protiprávny stav zapríčinený porušením základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov. Ústavný súd preto o sťažnosti, ktorou je namietané porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, koná iba za predpokladu, ak sťažovateľ preukáže, že využil označené právne prostriedky podľa zákona o súdoch, alebo ak sa preukáže, že sťažovateľ túto podmienku nespĺnil z dôvodov hodných osobitného zreteľa (§ 53 ods. 2 zákona o ústavnom súde).

Ústavný súd tiež opakovane konštatoval, že podanie sťažnosti na prietahy v konaní podľa § 62 zákona o súdoch zásadne považuje za účinný prostriedok ochrany takých základných práv, ktoré súvisia so základným právom na súdnu ochranu, ako aj so základným právom na konanie bez zbytočných prietáhov (napr. IV. ÚS 153/03). Účinnosť takeého právneho prostriedku ochrany pred zbytočnými prietahmi v súdnom konaní potvrdzuje aj znenie zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, ktorý vo viacerých ustanoveniach zdôrazňuje povinnosť sudcu konať bez zbytočných prietáhov a ustanovuje za také prietahy aj disciplinárnu zodpovednosť [§ 2 ods. 2, § 30 ods. 4, § 52 ods. 1, § 116

ods. 1 písm. b) a § 118 ods. 1 citovaného zákona]. Inak povedané, keďže voči sudcovi všeobecného súdu, ktorý koná so zbytočnými priet'ahmi, predseda okresného súdu môže iniciovať dokonca aj disciplinárne konanie, s'ťažnosť na priet'ahy v zmysle citovaného zákona treba rozhodne považovať za účinný prostriedok nápravy.

Zo samotnej s'ťažnosti doručenej ústavnému súdu (ani z jej doplnenia z 19. marca 2010 na základe výzvy ústavného súdu) ani zo spisu vz'tahujúceho sa na namietané konanie nevyplýva, že by s'ťažovateľ podal s'ťažnosť na priet'ahy v konaní predsedovi príslušného súdu, a ani netvrdí, že s'ťažnosť nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. S poukazom na uvedené ústavný súd opierajúc sa o svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 44/03, II. ÚS 7/04, II. ÚS 107/04) dospel k záveru, že podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde je potrebné s'ťažnosť v tejto časti odmietnuť z dôvodu neprípustnosti.

b) K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti o oslobodenie od súdneho poplatku a ustanovenie právneho zástupcu

Zo spisu vz'tahujúceho sa na namietané konanie vyplýva, že okresný súd uznesením č. k. 14 C 115/02-37 zo 17. februára 2005 s'ťažovateľovi a jeho manželke nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov a neustanovil im na ochranu ich záujmov zástupcu z radov advokátov. Proti tomuto uzneseniu sa s'ťažovateľ so svojou manželkou odvolali 4. marca 2005. Uznesenie okresného súdu č. k. 14 C 115/02-37 potvrdil krajský súd uznesením sp. zn. 5 Co 137/05 z 29. septembra 2005. Proti namietanému uzneseniu okresného súdu mohol s'ťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Vo vz'tahu k ďalšej žiadosti s'ťažovateľa o ustanovenie právneho zástupcu pre dovolacie konanie (žiadosť z 13. januára 2006, pozn.) a žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov za vznesenú námietku zaujatosti sudcu okresného súdu (žiadosť z 2. júna 2006,

pozn.) okresný súd 24. augusta 2006 uznesením č. k. 14 C 115/02-90 nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov a zároveň neustanovil sťažovateľovi a jeho manželke zástupcu z radov advokátov pre dovolacie konanie. Proti namietanému uzneseniu okresného súdu mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu.

Z uvedených dôvodov ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie svojich ústavou garantovaných práv postupom okresného súdu v súvislosti so žiadosťou o oslobodenie od súdneho poplatku a ustanovenie právneho zástupcu v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 14 C 155/02, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

c) K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 46 ods. 3 ústavy

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy treba uviesť, že ustanovenie tohto článku ústavy predovšetkým upravuje právo na prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy. Z tohto hľadiska je evidentné, že medzi uvedeným článkom ústavy a sťažovateľom napadnutým konaním okresného súdu neexistuje žiadna relevantná súvislosť, keďže v namietanom konaní ide o žalobu o náhradu škody proti žalovanému P. Š., t. j. súkromnej osobe, a nie proti orgánu verejnej správy. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy ústavný súd uvádza, že na konanie o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu alebo orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom je daná právomoc všeobecných súdov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Takýto prístup zodpovedá doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. II. ÚS 71/04). Vzhľadom na to ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa

čl. 46 ods. 3 ústavy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 14 C 115/02 pre nedostatok svojej právomoci.

II.6 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 142/02

Ústavný súd z príloh zistil, že okresný súd návrh sťažovateľa na ochranu osobnosti a náhradu nemajetkovej ujmy zamietol rozsudkom č. k. 14 C 142/2002-66 z 5. apríla 2005. Proti tomuto rozsudku podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom krajský súd konanie uznesením sp. zn. 10 Co 36/2007 z 9. marca 2007 zastavil z dôvodu, že sťažovateľ nezaplatil za odvolanie súdny poplatok, hoci bol na následky jeho nezaplatenia upozornený. Rozsudok okresného súdu č. k. 14 C 142/2002-66 tak nadobudol právoplatnosť 22. marca 2007. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ podal sťažnosť v tejto časti zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 142/02 po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

II.7 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 292/02

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd konanie o náhradu škody vedene pod sp. zn. 7 C 292/02 uznesením z 8. apríla 2005 zastavil. Označené uznesenie okresného súdu, proti ktorému sa sťažovateľ odvolal, nadobudlo v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Co 211/05 z 31. mája 2005 právoplatnosť 8. augusta 2005. Sťažovateľ podal proti označenému uzneseniu krajského súdu dovolanie, o ktorom rozhodol Najvyšší súd

Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 2 Cdo 288/2006 zo 7. decembra 2006 tak, že konanie o dovolaní zastavil. Uznesenie najvyššieho súdu o zastavení konania o dovolaní nadobudlo právoplatnosť 3. januára 2007. Ústavný súd v tejto súvislosti konštatuje, že sťažovateľ podal sťažnosť aj v tejto časti zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 292/02 po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

II.8 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 228/03

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že uznesenie okresného súdu č. k. 2 C 228/03-73, ktorým tento zastavil namietané konanie, nadobudlo právoplatnosť 20. októbra 2005. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ podal sťažnosť v tejto časti zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 228/03 po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

II. 9. K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 312/03

a) Doterajší priebeh konania vedeného pod sp. zn. 2 C 312/03

Z na vec sa vzťahujúceho spisu vedeného okresným súdom pod sp. zn. 2 C 312/03 ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa žalobou podanou okresnému súdu 29. decembra 2003 domáhal spoločne so svojou manželkou náhrady škody súvisiacej s uvedením oplotenia do pôvodného stavu proti žalovanému P. Š. Okresný súd 13. januára 2004 vyzval sťažovateľa na odstránenie nedostatkov podania. Následne, 19. januára 2004 sťažovateľ spoločne s manželkou požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov a ustanovenie právneho zástupcu v namietanom konaní. Dňa 17. februára 2004 sťažovateľ doplnil pôvodné podanie a 5. mája 2004 okresný súd zaslal sťažovateľovi potvrdenie o osobných, majetkových a zárobkových pomeroch na účely rozhodnutia o jeho žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov, ktoré sťažovateľ 17. mája 2004 predložil okresnému súdu.

Dňa 15. júna 2004 okresný súd vyzval sťažovateľa, aby doplnil žiadosť o potrebný doklad, ktorý sťažovateľ následne okresnému súdu predložil 24. júna 2004. O žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov rozhodol okresný súd uznesením č. k. 2 C 312/03-49 z 5. augusta 2004 tak, že sťažovateľovi a jeho manželke oslobodenie nepriznal a zároveň im neustanovil zástupcu z radou advokátov. Na základe uvedených skutočností okresný súd vyzval sťažovateľa a jeho manželku 13. augusta 2004 na zaplatenie súdneho poplatku. Dňa 20. augusta 2004 sťažovateľ a jeho manželka podali odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 2 C 312/03-49 z 5. augusta 2004, o ktorom 12. októbra 2004 krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 5 Co 411/04 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil (toto uznesenie krajského súdu nadobudlo právoplatnosť 19. októbra 2004, pozn.).

Dňa 8. decembra 2004 okresný súd opätovne vyzval sťažovateľa a jeho manželku na zaplatenie súdneho poplatku, ktorí ho následne zaplatili 15. decembra 2004. Dňa 21. marca 2005 doručil okresný súd poučenie sťažovateľovi a jeho manželke, ako aj žalovanému. Dňa

7. apríla 2005 sa k žalobe vyjadril odporca. Pojednávanie okresného súdu konané 16. augusta 2005 bolo odročené, rovnako tak ako pojednávanie konané 31. októbra 2005. Dňa 4. novembra 2005 okresný súd vyzval sťažovateľa a jeho manželku na doplatenie súdneho poplatku za podanie návrhu, ktorý bol následne zaplatený 11. novembra 2005.

Pojednávanie vo veci konané 14. decembra 2005 bolo okresným súdom odročené na neurčito vzhľadom na to, že právna zástupkyňa sťažovateľa a jeho manželky na ňom vzniesla námietku zaujatosti proti viacerým sudcom okresného súdu. Dňa 16. februára 2006 bola sťažovateľom opätovne doručená námietka zaujatosti proti sudcom okresnému súdu, o ktorej krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 6 NcC 13/2006 z 18. apríla 2006 tak, že niektorých sudcov okresného súdu vylúčil z rozhodovania veci sťažovateľa. Na základe toho predseda okresného súdu opatrením č. 1 SprR 95/06 pridelil vec vylúčeného sudcu inému sudcovi (Mgr. D. Ch.).

Dňa 15. apríla 2009 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 13. máj 2009. Následne bola 11. mája 2009 okresnému súdu doručená žiadosť právneho zástupcu sťažovateľa o odročenie pojednávania z dôvodu jeho práceneschopnosti. Dňa 7. júla 2009 bolo nariadené pojednávanie na 16. september 2009. Dňa 11. septembra 2009 právny zástupca sťažovateľa doručil okresnému súdu ospravedlnenie neúčasti a zároveň požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu naďalej trvajúcej práceneschopnosti. Na tomto základe okresný súd odročil pojednávanie na 9. december 2009. Dňa 13. novembra 2009 bolo okresnému súdu doručené ospravedlnenie sťažovateľovej neúčasti na pojednávaní nariadenom na 9. december 2009, pričom súčasne sťažovateľ požiadal aj o prerušenie konania do vyhotovenia komplexného odborného znaleckého posudku Ing. J. V., súdnym znalcom z odboru geodézie, kartografie a katastra, ktoré vypracúval na základe uznesenia okresného súdu č. k. 2 C 18/04-305 z 10. februára 2009.

Dňa 20. novembra 2009 okresný súd doručoval upovedomenie o zrušení pojednávania určeného na 9. december 2009 z dôvodu práceneschopnosti právneho zástupcu sťažovateľa a návrh na doplnenie dokazovania oboznámením sa so znaleckým posudkom. Dňa 9. júna 2010 bolo vo veci nariadené pojednávanie na 28. jún 2010, pričom

následne sťažovateľ 17. júna 2010 požiadal o odročenie pojednávania a prerušenie namietaného konania. Dňa 30. júla 2010 okresný súd nariadil pojednávanie na 27. október 2010.

b) K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd aj vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 2 C 312/03 poukazuje na princíp subsidiarity svojej právomoci a v okolnostiach daného prípadu aj na potrebu preukázania využitia opravného prostriedku v súlade so zákonom o súdech, t. j. podania sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi príslušného súdu ako prostriedku, vyčerpanie ktorého je nevyhnutnou podmienkou prípustnosti tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie.

Zo samotnej sťažnosti doručenej ústavnému súdu ani zo spisu vzťahujúceho sa na namietané konanie nevyplýva, že by sťažovateľ podal sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi príslušného súdu, a ani netvrdí, že takúto sťažnosť nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. S poukazom na uvedené ústavný súd opierajúc sa o svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 44/03, II. ÚS 7/04, II. ÚS 107/04) dospel k záveru, že podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde je potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť z dôvodu neprípustnosti.

c) K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 2 ústavy

O žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov rozhodol okresný súd uznesením č. k. 2 C 312/03-49 z 5. augusta 2004 tak, že sťažovateľovi a jeho manželke oslobodenie nepriznal a zároveň im neustanovil zástupcu z radou advokátov. Na základe uvedených skutočností okresný súd vyzval sťažovateľa a jeho manželku 13. augusta 2004 na zaplatenie súdneho poplatku. Dňa 20. augusta 2004 sťažovateľ a jeho manželka podali odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 2 C 312/03-49 z 5. augusta 2004, o ktorom 12. októbra 2004 krajský súd rozhodol uznesením sp. zn. 5 Co 411/04 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil (uznesenie krajského súdu sp. zn. 5 Co 411/04 nadobudlo právoplatnosť 19. októbra 2004).

Proti namietanému uzneseniu okresného súdu mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie označených základných práv postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 312/03, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

d) K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a čl. 46 ods. 3 ústavy

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy ústavný súd opätovne poukazuje na to, že ustanovenie tohto článku ústavy predovšetkým upravuje právo na prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy. Z tohto hľadiska je evidentné, že medzi uvedeným článkom ústavy a sťažovateľom napadnutým konaním okresného súdu neexistuje žiadna relevantná súvislosť, keďže v namietanom konaní ide o rozhodovanie o žalobe o náhradu škody a uvedenie oplotenia do pôvodného stavu proti

žalovanému P. Š., t. j. súkromnej osobe, a nie proti orgánu verejnej správy. Z uvedeného dôvodu ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy ústavný súd uvádza, že na konanie o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu alebo orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom je daná právomoc všeobecných súdov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Takýto prístup zodpovedá doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. II. ÚS 71/04). Vzhľadom na to ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 2 C 312/03 pre nedostatok svojej právomoci.

II.10 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24 S 23/03

Ústavný súd zistil, že sťažovateľ sa svojím návrhom z 8. júla 2003 na okresnom súde domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia Krajského úradu v Žiline, odboru všeobecnej vnútornej správy č. OVVS-2003/06992-002/3MK z 24. júna 2003. Proti uzneseniu okresného súdu č. k. 24 S 23/2003-115 z 21. mája 2008, ktorým bolo konanie zastavené, podal sťažovateľ 6. júna 2008 odvolanie, v ktorom žiadal, aby odvolací súd uznesenie okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Spis okresného súdu bol spolu s odvolaním 17. júla 2008 predložený krajskému súdu na rozhodnutie. Krajský súd uznesením č. k. 24 So 1/2008-184 z 18. decembra 2008 potvrdil napadnuté uznesenie okresného súdu, ktoré na tomto základe nadobudlo právoplatnosť 2. februára 2009.

Zo zistení ústavného súdu teda vyplynulo, že namietané konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 24 S 23/03 bolo právoplatne skončené 2. februára 2009, pričom sťažovateľ doručil svoju sťažnosť ústavnému súdu až 19. februára 2010, t. j. zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1

až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24 S 23/03 po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

II.11 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 254/03

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd označené konanie uznesením č. k. 27 C 254/03-36 z 18. augusta 2004 zastavil, pričom potom, ako krajský súd (na základe odvolania sťažovateľa, pozn.) toto uznesenie potvrdil, označené uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 25. apríla 2005. Z toho vyplýva, že sťažovateľ v tejto časti podal sťažnosť zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 27 C 254/03 po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

II.12 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24 S 8/02

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ sa v predmetnom konaní domáhal na okresnom súde proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky preskúmania zákonnosti rozhodnutia bývalého Okresného úradu v Bytči č. 2001/03104 P-59 z 20. februára 2001. Okresný súd uznesením č. k. 24 S 8/2002-146 z 18. augusta 2009 nepripustil zmenu žaloby sťažovateľa z 27. júla 2009, ktorou sa domáhal náhrady finančnej ujmy 150 Sk a nákladov v spojení s rôznymi výdavkami na dopravu, poštovné, kopírovanie listín (ďalej len „výrok I“), a zároveň zastavil konanie o preskúmanie napadnutého

rozhodnutia č. 2001/03104 P-59 z 20. februára 2001 (ďalej len „výrok II“). O odvolaní sťažovateľa proti výroku II tohto uznesenia rozhodol krajský súd uznesením č. k. 21 So 1/2009-155 z 30. novembra 2009 tak, že označené uznesenie okresného súdu v časti výroku II potvrdil. Uznesenie okresného súdu č. k. 24 S 8/02-146 v spojení s uznesením krajského súdu č. k. 21 So 1/09-155 nadobudlo, čo sa týka výroku II, voči sťažovateľovi právoplatnosť 5. januára 2010.

a) K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

V súvislosti s časťou sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd poukázal na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. Samotným prerokovaním veci na súde sa právna neistota osoby domáhajúcej sa rozhodnutia neodstraňuje. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Ak je zřejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k prietahom v konaní nemôže dochádzať, lebo konanie je už právoplatne skončené, je daný

dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Ústavný súd si pri výklade práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov osvojil judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) k čl. 6 ods. 1 dohovoru, pokiaľ ide o právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote. Z uvedeného dôvodu nemožno v obsahu týchto práv vidieť zásadnú odlišnosť (II. ÚS 55/98, I. ÚS 20/02, IV. ÚS 41/07).

Sťažovateľ namietol nečinnosť okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24 S 8/02 sťažnosťou z 19. februára 2010, teda v čase, keď sťažovateľova právna vec o preskúmanie rozhodnutia č. 2001/03104 P-59 z 20. februára 2001 už bola právoplatne skončená, keďže uznesenie okresného súdu č. k. 24 S 8/2002-146 z 18. augusta 2009 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 21 So 1/2009 z 30. novembra 2009 nadobudlo právoplatnosť 5. januára 2010.

Na základe takto zisteného skutkového stavu s prihliadnutím na zmysel a účel základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

b) K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov

Z už citovaného čl. 127 ods. 1 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytovať ochranu základným právam a slobodám je daná len vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Okresný súd uznesením č. k. 24 S 8/2002-146 z 18. augusta 2009 konanie o preskúmanie rozhodnutia č. 2001/03104 P-59 z 20. februára 2001 zastavil. Vo vzťahu k žiadosti sťažovateľa a jeho manželky o oslobodenie od súdnych poplatkov okresný súd v odôvodnení tohto uznesenia uviedol: *„Žalobcovia súdu oznámili listom zo dňa 27. 7. 2009, že na zaplatenie súdneho poplatku nemajú dostatok prostriedkov a poplatok v stanovenej 10 dňovej lehote neuhradili. Súd poukazuje na to, že súd už o otázke oslobodenia žalobcov od súdnych poplatkov rozhodoval a posudzoval aj ich sociálnu*

situáciu. Aj v spojení s rozhodnutím odvolacieho súdu NS SR bola táto otázka právoplatne uzavretá a žalobcovia od platenia súdnych poplatkov neoslobodil.“

Proti namietanému uzneseniu okresného súdu mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu č. k. 24 S 8/2002-146 z 18. augusta 2009, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

c) K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a 3 ústavy

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy je potrebné opätovne uviesť, že ustanovenie tohto článku ústavy predovšetkým upravuje právo na prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy.

Vzhľadom na skutočnosť, že proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 24 S 8/02 z 18. augusta 2009, ktorým bolo konanie proti žalovanému Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky (ktoré nepochybne je orgánom verejnej správy) zastavené, sťažovateľ ako žalobca podal 4. septembra 2009 odvolanie, o ktorom bol povinný rozhodnúť krajský súd, je v danom prípade vylúčená právomoc ústavného súdu. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti pre nedostatok právomoci v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy ústavný súd odmietol sťažnosť smerujúcu proti postupu okresného súdu z dôvodu nedostatku svojej právomoci s poukazom na to, že na konanie o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu alebo orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom je daná právomoc všeobecných súdov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Takýto prístup zodpovedá doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. II. ÚS 71/04).

d) K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy

Článok 47 ods. 2 ústavy zaručuje právo na právnu pomoc v kvalifikovanej forme prostredníctvom osoby s právnickým vzdelaním v každom konaní pred súdmi, inými štátnymi orgánmi alebo orgánom verejnej správy. Ústavný súd z príloh predložených sťažovateľom nezistil, že by sťažovateľ v konaní vedenom pod sp. zn. 24 S 8/02 žiadal o ustanovenie zástupcu z radov advokátov, navyše samotný sťažovateľ to v sťažnosti v súvislosti s namietaným konaním nepreukázal.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že k prípadnému porušeniu čl. 47 ods. 2 ústavy by mohlo dôjsť v prípade, ak by okresný súd vôbec nerozhodol o ustanovení právneho zástupcu napriek skutočnosti, že sťažovateľ o ustanovenie právneho zástupcu požiadal, čo sa v danom prípade nestalo. Na základe uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.13 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 92/05 (pôvodne vedenom okresným súdom pod sp. zn. 27 C 301/04)

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že Okresný súd Martin rozsudkom č. k. 5 C 92/2005-283 z 24. septembra 2008 v právnej veci sťažovateľa proti Slovenskej republike o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom návrh zamietol a náhradu trov konania sťažovateľovi nepriznal.

Rozsudok Okresného súdu Martin č. k. 5 C 92/2005-283 z 24. septembra 2008 vo veci žaloby sťažovateľa o náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom proti Slovenskej republike nadobudol v spojení s rozsudkom krajského súdu č. k. 7 Co 248/08-304 z 30. júna 2009 právoplatnosť 29. januára 2010.

a) K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom Okresného súdu Martin v konaní vedenom pod sp. zn. 5 C 92/2005 vychádzal ústavný súd zo svojej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov je odstránenie právnej neistoty (III. ÚS 61/98). Zároveň zo stabilizovanej judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že ochranu základnému právu na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov upravenému v čl. 48 ods. 2 ústavy ústavný súd poskytuje len vtedy, ak bola sťažnosť ústavnému súdu podaná v čase, keď k namietanému porušovaniu práva ešte dochádza a nečinnosť orgánu verejnej moci v tom čase ešte trvá (m. m. II. ÚS 387/06).

V danom prípade v čase podania sťažnosti ústavnému súdu Okresný súd Martin už nemohol vo veci konať, a teda ani porušovať sťažovateľom označené základné právo podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, keďže rozsudkom č. k. 5 C 92/2005-283 z 24. septembra 2008 vo veci meritórne rozhodol. Z týchto dôvodov ústavný súd po predbežnom prerokovaní odmietol túto časť sťažnosti sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

b) K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov

Ústavný súd ďalej predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v súvislosti s rozhodovaním Okresného súdu Martin o oslobodení sťažovateľa od súdnych poplatkov.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ a jeho manželka návrhom podaným okresnému súdu 12. októbra 2004 žiadali, aby odporca (Slovenská republika, pozn.) bol

zaviazaný nahradiť škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom v súlade s § 18 zákona č. 58/1969 Zb. o zodpovednosti za škodu spôsobenú rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom v znení neskorších predpisov. Uznesením krajského súdu sp. zn. 5 Nc 19/2005 z 23. júna 2005 boli vylúčení z rozhodovania a prerokovania veci všetci sudcovia okresného súdu a vec bola pridelená na rozhodnutie Okresnému súdu Martin. Zo zistení ústavného súdu nevyplýva, že by sťažovateľ v predmetnej veci zaplatil súdny poplatok, alebo by bol na jeho zaplatenie Okresným súdom Martin vyzvaný.

V súlade s § 4 ods. 1 písm. c) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) súdne konania o náhradu škody spôsobenej rozhodnutím orgánu štátu alebo jeho nesprávnym úradným postupom sú oslobodené od súdneho poplatku.

Vychádzajúc z uvedeného a s prihliadnutím na už citovanú zákonnú úpravu oslobodenia od súdneho poplatku ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

c) K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 2, čl. 46 ods. 3 a čl. 47 ods. 2 ústavy

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy ústavný súd opätovne uviedol, že ustanovenie tohto článku ústavy predovšetkým upravuje právo na prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy.

Vzhľadom na skutočnosť, že proti uzneseniu Okresného súdu Martin č. k. 5 C 92/05-283 z 24. septembra 2008, ktorým tento návrh sťažovateľa proti odporcovi Ministerstvu vnútra Slovenskej republiky (teda orgánu verejnej správy, pozn.) zamietol, sťažovateľ (žalobca) mohol podať odvolanie, o ktorom by bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd, čo vylučuje právomoc ústavného súdu. Z týchto dôvodov ústavný

súd odmietol túto časť sťažnosti pre nedostatok právomoci ústavného súdu v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy ústavný súd opätovne uvádza, že na konanie o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu alebo orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom je daná právomoc všeobecných súdov (v namietanom konaní Okresný súd Martin, príp. krajský súd v prípade odvolania) podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Takýto prístup zodpovedá doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. II. ÚS 71/04). Vzhľadom na to ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy v konaní vedenom Okresným súdom Martin pod sp. zn. 5 C 92/05 pre nedostatok svojej právomoci.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy ústavný súd poznamenáva, že z príloh predložených sťažovateľom nezistil, že by sťažovateľ v konaní vedenom Okresným súdom Martin pod sp. zn. 5 C 92/05 žiadal o ustanovenie zástupcu z radov advokátov, navyše samotný sťažovateľ to v sťažnosti v súvislosti s namietaným konaním nepreukázal. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že k prípadnému porušeniu čl. 47 ods. 2 ústavy by mohlo dôjsť v prípade, ak by okresný súd vôbec nerozhodol o ustanovení právneho zástupcu napriek skutočnosti, že sťažovateľ o ustanovenie právneho zástupcu požiadal, čo sa v danom prípade nestalo. Na základe uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.14 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 29/05

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd rozsudkom č. k. 2 C 29/05-137 z 30. marca 2009 zamietol návrh sťažovateľa na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom. Krajský súd rozsudkom č. k. 8 Co 222/2009-155 potvrdil označený

rozsudok okresného súdu, ktorý týmto nadobudol právoplatnosť 17. decembra 2009 a vykonateľnosť 22. decembra 2009. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že sťažovateľ doručil sťažnosť zjavne po uplynutí lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 29/05 po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

II.15 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 182/05

Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že sťažovateľ sa svojou sťažnosťou, ktorá bola ústavnému súdu doručená 10. marca 2010 a zaregistrovaná pod sp. zn. Rvp 467/2010, domáhal vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorým malo dôjsť konaním vedeným okresným súdom pod sp. zn. 17 C 182/05. Ústavný súd po zistení, že namietané konanie bolo právoplatne skončené 27. februára 2008, uznesením č. k. III. ÚS 135/2010-8 z 30. marca 2010 o tejto sťažnosti rozhodol tak, že ju odmietol z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

V súlade s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Keďže v danom prípade bola predchádzajúca sťažnosť sťažovateľa v tej istej veci odmietnutá z dôvodu, že bola podaná oneskorene, tak už z povahy veci vyplýva, že neskôr

podaná sťažnosť nie je spôsobilá naplniť podmienky predpísané zákonom o ústavnom súde, pretože aj táto musí byť hodnotená ako podaná oneskorene.

Za týchto okolností nemal ústavný súd inú možnosť, ako sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie svojich práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 17 C 182/05 odmietnuť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti.

II.16 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 122/2005

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ sa na okresnom súde domáhal návrhom náhrady škody a odstránenia kanalizácie z pozemku. Podaním zo 17. februára 2005 sťažovateľ upresnil žalobný petit, ktorým sa domáhal zaplata sumy 10 000 Sk z titulu náhrady škody a odstránenia kanalizácie z pozemku, ako aj uvedenia svojho pozemku do pôvodného stavu. Sťažovateľ zároveň navrhol pristúpenie ďalšieho účastníka do konania na strane navrhovateľa. Tento navrhovateľ svoj návrh na začatie konania odôvodnil tým, že Krajským stavebným úradom v Žiline mu bolo oznámené postúpenie jeho podnetu z protizákonného vybudovania kanalizácie na jeho pozemku príslušnému Stavebnému úradu v obci S. Keďže sťažovateľovi nebol oznámený žiadny výsledok zo šetrenia a samotný stavebný úrad nekonal, považoval to za nesprávny úradný postup obce ako stavebného úradu, ktorým mu vznikla značná škoda na majetku.

Okresný súd uznesením sp. zn. 6 C 122/2005 z 25. októbra 2005 vyzval sťažovateľa na zaplata súdneho poplatku. Následne sťažovateľ 7. novembra 2005 doručil okresnému súdu žiadosť o oslobodenie od súdnych poplatkov. Okresný súd uznesením č. k. 6 C 122/2005-120 zo 14. mája 2009 nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov. O odvolaní proti tomuto uzneseniu okresného súdu rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 7 Co 175/2009 z 31. júla 2009 tak, že ho zrušil a vec mu vrátil na ďalšie

konanie z dôvodu, že tento dostatočným spôsobom nezistil a nevyhodnotil osobné a majetkové pomery sťažovateľa. Okresný súd s poukazom na označené uznesenie krajského súdu opätovne pristúpil k vyhodnoteniu osobných, majetkových a zárobkových pomerov sťažovateľa a dospel k záveru, že osobné a majetkové pomery sťažovateľa sú postačujúce na zaplatenie súdneho poplatku v namietanom konaní. Na tomto základe okresný súd uznesením č. k. 6 C 122/2005-134 z 9. februára 2010 sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal; toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 11. marca 2010. Následne, okresný súd uznesením č. k. 6 C 122/2005-140 z 29. marca 2010 konanie zastavil.

a) K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Pri predbežnom prerokovaní sťažnosti sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádzal ústavný súd opätovne zo svojej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej podstatou, účelom a cieľom práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietahov je odstránenie právnej neistoty (III. ÚS 61/98). K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

V súlade s uvedeným ústavný súd konštatuje, že sťažnosť bola doručená ústavnému súdu ešte v čase pred rozhodnutím okresného súdu o zastavení konania (uznesenie okresného súdu č. k. 6 C 122/2005-140 z 29. marca 2010). Avšak s prihliadnutím na konkrétne okolnosti namietaného konania, berúc do úvahy predovšetkým skutočnosť, že okresný súd rozhodol opätovne o zamietnutí oslobodenia od súdnych poplatkov uznesením č. k. 6 C 122/2005-134 z 9. februára 2010, teda v čase pred podaním sťažnosti ústavnému súdu, sťažovateľ pri náležitej opatrnosti mohol a mal predpokladať, že nezaplatenie súdneho poplatku bude mať za následok meritórne rozhodnutie okresného súdu – zastavenie konania. Nezaplatenie súdneho poplatku zo strany sťažovateľa, ktorý navyše nevyužil možnosť podať odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 6 C 122/2005-134 z 9. februára 2010,

tak logicky viedlo k jedinému možnému právnomu následku – vydaniu uznesenia okresného súdu č. k. 6 C 122/2005-140 z 29. marca 2010 o zastavení konania.

V súlade s uvedeným ústavný súd odmietol po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 122/2005 ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

b) K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov

Vzhľadom na už uvedené ústavný súd konštatuje, že proti uzneseniu okresného súdu č. k. 6 C 122/2005-134 z 9. februára 2010, ktorým tento opätovne nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov, mohol sťažovateľ podať riadny opravný prostriedok – odvolanie, o ktorom by rozhodoval krajský súd. Právomoc krajského súdu teda vylučuje právomoc ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie svojich ústavou garantovaných práv uznesením okresného súdu č. k. 6 C 122/2005-134 z 9. februára 2010, odmietol podľa § 25 ods. 2 a § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

c) K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 2, čl. 46 ods. 3 a čl. 47 ods. 2 ústavy

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy je potrebné opätovne uviesť, že ustanovenie tohto článku ústavy predovšetkým upravuje právo na prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy.

Skutočnosť, že proti uzneseniu okresného súdu č. k. 6 C 122/05-140 z 29. marca 2010, ktorým tento konanie vo veci návrhu sťažovateľa proti odporcovi Obci S. zastavil, sťažovateľ mohol podať odvolanie, o ktorom by bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd, vylučuje právomoc ústavného súdu. Z tohto dôvodu ústavný súd odmietol túto

časť sťažnosti pre nedostatok svojej právomoci v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy ústavný súd opätovne uvádza, že na konanie o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu alebo orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom je daná právomoc všeobecných súdov (v namietanom konaní okresný súd; príp. krajský súd v prípade odvolania) podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Takýto prístup zodpovedá doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. II. ÚS 71/04). Vzhľadom na to ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 6 C 122/05 pre nedostatok svojej právomoci.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy ústavný súd poznamenáva, že z príloh predložených sťažovateľom nezistil, že by sťažovateľ v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 6 C 122/05 žiadal o ustanovenie zástupcu z radov advokátov, navyše samotný sťažovateľ to v sťažnosti v súvislosti s namietaným konaním nepreukázal. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že k prípadnému porušeniu čl. 47 ods. 2 ústavy by mohlo dôjsť v prípade, ak by okresný súd vôbec nerozhodol o ustanovení právneho zástupcu, napriek skutočnosti, že sťažovateľ o ustanovenie právneho zástupcu požiadal, čo sa v danom prípade nestalo. Na základe uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.17 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 4 C 119/05 a pod sp. zn. 6 C 47/06

Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že sťažovateľ sa už svojou predchádzajúcou sťažnosťou, ktorá bola ústavnému súdu doručená 3. marca 2010 a zaregistrovaná pod sp. zn. Rvp 519/2010, domáhal vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1

až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorým malo dôjsť konaniami vedenými okresným súdom pod sp. zn. 4 C 119/05 a sp. zn. 6 C 47/06.

Ústavný súd už pri rozhodovaní o predchádzajúcej sťažnosti zistil, že uznesením okresného súdu č. k. 4 C 119/2005-57 zo 7. septembra 2006 nebolo priznané sťažovateľovi a jeho manželke oslobodenie od súdnych poplatkov, ktoré bolo uznesením krajského súdu č. k. 7 Co 69/2006-88 z 30. decembra 2006 potvrdené. V konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 6 C 47/2006 bola uznesením č. k. 6 C 47/2006-47 zo 4. februára 2010 žaloba sťažovateľa a jeho manželky proti obci o preskúmanie zákonnosti postupu a rozhodnutia obce odmietnutá, pretože sťažovateľ a jeho manželka ani po predchádzajúcej výzve okresného súdu svoj návrh na začatie konania podania nedoplnili a neupresnili; proti tomuto uzneseniu sťažovateľ ani jeho manželka nepodali opravný prostriedok. Na tomto základe ústavný súd predchádzajúcu sťažnosť sťažovateľa uznesením č. k. II. ÚS 162/2010-7 z 30. marca 2010 odmietol ako celok.

V súlade s ustanovením § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené (v danom prípade ústavný súd označenými uzneseniami sťažnosť sťažovateľa odmietol z iných dôvodov ako pre nesplnenie podmienok konania, pozn.).

Keďže v tých istých veciach sa sťažovateľ už predtým obrátil na ústavný súd a jeho predchádzajúca sťažnosť už bola odmietnutá, nemal ústavný súd inú možnosť, ako sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 6 C 47/2006 a sp. zn. 4 C 119/2005 odmietnuť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť.

II.18 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 8 C 217/05

Pre účely objektívneho posúdenia sťažnosti si ústavný súd vyžiadal spis vzťahujúci sa na konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 8 C 217/05, z ktorého zistil tento priebeh konania:

Dňa 30. augusta 2005 sťažovateľ a jeho manželka doručili okresnému súdu podanie označené ako „*žaloba na odstránenie neoprávnenej stavby – plynovodnej prípojky a náhradu za násilné používanie súkromného majetku v sume 2250 Sk s príslušenstvom*“. Dňa 13. septembra 2005 okresný súd uznesením č. k. 8 C 217/05-9 vyzval sťažovateľa a jeho manželku, aby v stanovenej lehote odstránili nedostatky podania; tieto podanie doplnili 21. septembra 2005. Dňa 11. októbra 2005 okresný súd vyzval sťažovateľa a jeho manželku na zaplatenie súdneho poplatku, na základe čoho títo 18. októbra 2005 doručili okresnému súdu návrh na oslobodenie od súdnych poplatkov podľa § 138 ods. 1 OSP. Dňa 14. novembra 2005 sťažovateľ a jeho manželka doručili okresnému súdu na jeho výzvu zo 7. novembra 2005 požadované potvrdenia pre účely rozhodnutia o oslobodení od platenia súdnych poplatkov.

Dňa 14. decembra 2005 okresný súd uznesením č. k. 8 C 217/2005-33 nepriznal sťažovateľovi a jeho manželke oslobodenie od súdnych poplatkov, na základe čoho sa títo 27. decembra 2005 odvolali. Dňa 17. marca 2006 bol spis predložený na rozhodnutie o opravnom prostriedku krajskému súdu, ktorý 29. mája 2006 uznesením č. k. 8 Co 159/2006-60 uznesenie okresného súdu potvrdil. Dňa 17. júla 2006 sťažovateľ a jeho manželka doručili okresnému súdu dovolanie proti uzneseniu krajského súdu č. k. 8 Co 159/2006-60 z 29. mája 2006. Dňa 25. júla 2006 okresný súd uznesením č. k. 8 C 217/2005-69 vyzval sťažovateľa a jeho manželku, aby si pre dovolacie konanie zvolili advokáta; títo 15. augusta 2006 doručili okresnému súdu žiadosť o pridelenia advokáta. Dňa 16. augusta 2006 okresný súd uznesením č. k. 8 C 217/2005-72 žiadosť sťažovateľa a jeho manželky o ustanovenie zástupcu z radov advokátov v dovolacom

konaní proti uzneseniu krajského súdu č. k. 8 Co 159/2006-60 z 29. mája 2006 zamietol, na základe čoho sa proti citovanému uzneseniu okresného súdu sťažovateľ a jeho manželka 30. augusta 2006 odvolali. Dňa 31. októbra 2006 krajský súd uznesením sp. zn. 7 Co 17/2006 uznesenie okresného súdu č. k. 8 C 217/2005-72 zo 16. augusta 2006 potvrdil. Na základe uvedeného najvyšší súd uznesením sp. zn. 3 Cdo 134/2010 z 5. augusta 2010 v právnej veci sťažovateľa a jeho manželky o dovolaní proti uzneseniu krajského súdu sp. zn. 8 Co 159/2006 dovolacie konanie zastavil. Okresný súd uznesením č. k. 8 C 217/2005-86 zo 6. septembra 2010 namietané konanie zastavil.

a) K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť podľa čl. 127 ústavy nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

Ústavný súd opätovne poukazuje na princíp subsidiarity svojej právomoci a v okolnostiach daného prípadu aj na preukázanie využitia opravného prostriedku v súlade so zákonom o súdech, t. j. podanie sťažnosti na prietahy v konaní predsedovi príslušného súdu ako prostriedku, vyčerpanie ktorého je nevyhnutnou podmienkou prípustnosti tejto časti sťažnosti na ďalšie konanie.

Zo sťažnosti, z jej doplnkov ani zo spisu vzťahujúceho sa na namietané konanie nevyplýva, že by sťažovateľ podal sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi príslušného súdu, pričom ani netvrdí, že sťažnosť nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. S poukazom na uvedené ústavný súd opierajúc sa o svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 44/03, II. ÚS 7/04, II. ÚS 107/04) dospel k záveru, že podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde je potrebné sťažnosť v tejto časti odmietnuť z dôvodu neprípustnosti.

Aj napriek uvedenému považoval ústavný súd za žiaduce vyjadriť sa k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorým malo dôjsť postupom okresného súdu v namietanom konaní.

Z už uvedeného prehľadu procesných úkonov vyplýva, že okresný súd sťažovateľa a jeho manželku po podaní žaloby (30. augusta 2005, pozn.) vyzval na zaplatenie súdneho poplatku a následne z dôvodu ich žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov uznesením č. k. 8 C 217/2005-33 zo 14. decembra 2005 nepriznal oslobodenie od súdnych poplatkov; na základe uvedeného sa sťažovateľ a jeho manželka 27. decembra 2005 odvolali. Na základe podaní – opravných prostriedkov – sťažovateľa a jeho manželky v súvislosti s povinnosťou zaplatiť súdny poplatok za podanie žaloby bolo dvakrát rozhodované na všeobecných súdoch vyššej inštancie. Kým krajský súd rozhodol o riadnom opravnom prostriedku 29. mája 2006 (t. j. v priebehu 5 mesiacov), najvyšší súd o mimoriadnom opravnom prostriedku sťažovateľa – dovolaní – rozhodol až 5. augusta 2010 potom, ako okresný súd rozhodoval o žiadosti sťažovateľa o ustanovenie zástupcu z radov advokátov v dovolacom konaní a následne krajský súd rozhodol o opravnom prostriedku proti rozhodnutiu okresného súdu.

Na tomto mieste je potrebné pripomenúť, že obdobia, v ktorých bol spis v dispozičnej sfére krajského súdu a najvyššieho súdu (ktorých postup sťažovateľ v sťažnosti pred ústavným súdom nenamietal, pozn.), nemožno pričítať na vrub okresnému súdu, ktorý ich dĺžku trvania žiadnym spôsobom nemohol ovplyvniť.

Po rozhodnutí najvyššieho súdu sp. zn. 3 Cdo 134/2010 z 5. augusta 2010, ktorým dovolacie konanie zastavil, okresný súd meritórne rozhodol vo veci uznesením č. k. 8 C 217/2005-86 zo 6. septembra 2010, ktorým namietané konanie zastavil.

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou by preto neprichádzalo do úvahy, aby ústavný súd mohol postup okresného súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa garantovaného čl. 48 ods. 2

ústavy a jeho práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Uvedené by odôvodňovalo odmietnutie tejto časti sťažnosti sťažovateľa ako zjavne neopodstatnenej podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

b) K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov

Ako už bolo uvedené, okresný súd uznesením č. k. 8 C 217/05-33 zo 14. decembra 2005 rozhodol o návrhu sťažovateľa a jeho manželky tak, že oslobodenie od súdnych poplatkov im nepriznal. Sťažovateľ a jeho manželka podali proti tomuto uzneseniu okresného súdu odvolanie 27. decembra 2005, na základe čoho bol spis s opravným prostriedkom predložený 17. marca 2006 na rozhodnutie krajskému súdu, ktorý 29. mája 2006 uznesením č. k. 8 Co 159/2006-60 uznesenie okresného súdu potvrdil.

Proti namietanému uzneseniu okresného súdu mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o oslobodení od súdneho poplatku, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

c) K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 2, čl. 46 ods. 3 a čl. 47 ods. 2 ústavy

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy je potrebné opätovne uviesť, že ustanovenie tohto článku ústavy predovšetkým upravuje právo na prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy. Vzhľadom na skutočnosť, že žaloba sťažovateľa *„na odstránenie neoprávnenej stavby a náhradu za násilne používanie súkromného majetku“* smerovala proti žalovanej J. Ď. (nie proti orgánu verejnej správy),

ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy ústavný súd uvádza, že na konanie o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu alebo orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom je daná právomoc všeobecných súdov (v namietanom konaní okresný súd; príp. krajský súd v prípade odvolania) podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Takýto prístup zodpovedá doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. II. ÚS 71/04). Vzhľadom na to ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 8 C 217/05 pre nedostatok svojej právomoci.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy ústavný súd skúmal žiadosť sťažovateľa o ustanovenie zástupcu z radov advokátov pre dovolacie konanie. Žiadosť žalobcov (sťažovateľa a jeho manželky) o ustanovenie zástupcu z radov advokátov okresný súd uznesením č. k. 8 C 217/05-72 zo 16. augusta 2006 zamietol; citované uznesenie okresného súdu v spojení s potvrdzujúcim uznesením krajského súdu sp. zn. 7 Co 17/2006 z 31. októbra 2006 nadobudlo právoplatnosť 12. decembra 2006.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu č. k. 8 C 217/05-72 zo 16. augusta 2006 mal sťažovateľ možnosť odvolať sa, čo aj využil. Právomoc krajského súdu ako súdu odvolacieho vylučuje právomoc ústavného súdu. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku právomoci.

Keďže uznesenie okresného súdu č. k. 8 C 217/05-72 zo 16. augusta 2006 nadobudlo právoplatnosť 12. decembra 2006, je daný ďalší dôvod na odmietnutie tejto časti sťažnosti aj ako podanej oneskorene.

II.19 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 291/05

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 7 C 291/05, v ktorom sa sťažovateľ a jeho manželka návrhom doručeným okresnému súdu 30. novembra 2005 domáhali náhrady škody a opravenia potrubia, bolo právoplatne zastavené 7. júna 2008 na základe uznesenia okresného súdu č. k. 7 C 291/2005-169 zo 16. januára 2008 v spojení s potvrdzujúcim uznesením krajského súdu č. k. 10 Co 48/2008-177 z 2. mája 2008.

Z uvedeného vyplýva, že sťažnosť bola v tejto časti podaná zjavne po uplynutí lehoty uvedenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto ju ústavný súd v tejto časti po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

II.20 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 33 C 131/08

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ a jeho manželka sa návrhom doručeným okresnému súdu 18. júna 2008 domáhali proti odporcovi opravy poškodeného odtoku a náhrady nemajetkovej ujmy. Sťažovateľ a jeho manželka v návrhu na začatie konania požiadali súd o oslobodenie od súdneho poplatku za podaný návrh, o čom okresný súd uznesením č. k. 33 C 131/2008-67 zo 4. septembra 2008 rozhodol tak, že oslobodenie nepriznal. Označené uznesenie potvrdil krajský súd uznesením č. k. 6 Co 317/2008-75 z 31. októbra 2008. Sťažovateľ a jeho manželka opätovne požiadali okresný súd o oslobodenie od súdnych poplatkov 7. februára 2009. Okresný súd uznesením č. k. 33 C 131/2008-92 z 12. marca 2009, ktoré nadobudlo právoplatnosť 18. septembra 2009, v spojení s potvrdzujúcim uznesením krajského súdu č. k. 5 Co 131/2009-100 zo 7. júla 2009 oslobodenie od súdneho poplatku opätovne nepriznal. Vzhľadom na

skutočnosť, že sťažovateľ a jeho manželka súdny poplatok za návrh nezaplatili, okresný súd uznesením č. k. 33 C 131/2008-201 z 15. marca 2010 konanie zastavil. Uznesenie okresného súdu č. k. 33 C 131/2008-102 z 15. marca 2010 v spojení s potvrdzujúcim uznesením krajského súdu č. k. 10 Co 175/2010-136 z 10. júna 2010 nadobudlo právoplatnosť 13. júla 2010.

a) K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Ústavný súd vychádzajúc zo svojich zistení konštatoval, že okresný súd v predmetnej veci konal v zásade plynulo. Podľa svojej stabilizovanej judikatúry ústavný súd na kratšie obdobia nečinnosti orgánu verejnej moci spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakovane a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku konania (m. m. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01). V danom prípade obdobia medzi jednotlivými procesnými úkonmi neumožňujú podľa názoru ústavného súdu dospieť k záveru, že okresný súd sa v doterajšom priebehu konania vedeného pod sp. zn. 33 C 131/2008 dopustil takých prietáhov, ktoré vykazujú intenzitu „zbytočných prietáhov“.

Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 33 C 131/2008 nemohlo dôjsť k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd vzal tiež do úvahy, že zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu a z jej príloh nevyplýva, že by sťažovateľ podal sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi príslušného súdu podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch, a sťažovateľ ani netvrdí, že sťažnosť nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. S poukazom na uvedené ústavný súd opierajúc sa o svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 44/03, II. ÚS 7/04, II. ÚS 107/04) konštatoval, že v danom prípade existuje aj dôvod na odmietnutie tejto časti sťažnosti z dôvodu neprípustnosti.

b) K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v súvislosti s rozhodovaním o žiadostiach sťažovateľa o oslobodení od súdnych poplatkov

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ prvýkrát požiadal okresný súd o oslobodenie od súdneho poplatku za podaný návrh na začatie konania 18. júna 2008, o ktorej okresný súd rozhodol uznesením č. k. 33 C 131/2008-67 zo 4. septembra 2008 tak, že oslobodenie nepriznal. Sťažovateľ opätovne požiadal okresný súd o oslobodenie od súdnych poplatkov 7. februára 2009; o tejto žiadosti rozhodol okresný súd uznesením č. k. 33 C 131/2008-92 z 12. marca 2009 tak, že oslobodenie nepriznal. V oboch prípadoch mohol sťažovateľ podať oproti označeným uzneseniam okresného súdu odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu v danom prípade vzhľadom na princíp subsidiarity vylučuje právomoc ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

c) K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 2, čl. 46 ods. 3 a čl. 47 ods. 2 ústavy

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy ústavný súd opätovne uvádza, že ustanovenie tohto článku ústavy predovšetkým upravuje právo na prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy.

Proti uzneseniu okresného súdu č. k. 33 C 131/2008-102 z 15. marca 2010, ktorým bolo konanie o návrhu sťažovateľa proti odporcovi Obci S. (teda orgánu verejnej správy, pozn.) zastavené, mohol sťažovateľ podať odvolanie, o ktorom by bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd. Táto skutočnosť vylučuje právomoc ústavného súdu, a preto ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti pre nedostatok svojej právomoci podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy ústavný súd opätovne uvádza, že na konanie o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu alebo orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom je daná právomoc všeobecných súdov (v namietanom konaní okresný súd, príp. krajský súd po prípadnom podaní odvolania) podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Takýto prístup zodpovedá doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. II. ÚS 71/04). Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol aj túto časť sťažnosti pre nedostatok svojej právomoci.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy ústavný súd poznamenáva, že z príloh predložených sťažovateľom nezistil, že by sťažovateľ v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 33 C 131/2008 žiadal o ustanovenie zástupcu z radov advokátov, čo navyše samotný sťažovateľ v sťažnosti v súvislosti s namietaným konaním ani nepreukázal. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že k prípadnému porušeniu čl. 47 ods. 2 ústavy by mohlo dôjsť v prípade, ak by okresný súd vôbec nerozhodol o ustanovení právneho zástupcu napriek skutočnosti, že sťažovateľ o ustanovenie právneho zástupcu požiadal, čo sa v danom prípade nestalo. Na základe uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.21 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 88/06

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ sa sťažnosťou z 9. augusta 2010 domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených článkov ústavy a dohovoru v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 25 C 88/06. Ústavný súd uznesením č. k. I. ÚS 336/2010-15 z 30. septembra 2010 sťažnosť sťažovateľa odmietol ako podanú oneskorene.

V súlade s ustanovením § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

V danom prípade ústavný súd označeným uznesením predchádzajúcu sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu, že bola podaná oneskorene. Z povahy veci vyplýva, že nesplnenie tejto podmienky konania nemožno preklenúť neskôr podanou sťažnosťou, keďže aj táto musí byť logicky podaná oneskorene. Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 88/06 odmietol pre neprípustnosť, ako aj z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

II.22 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 214/06

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ doručil 21. novembra 2006 okresnému súdu návrh, ktorým sa domáhal proti odporcovi zaplataenia škody vo výške 730,02 € s príslušenstvom a nemajetkovej ujmy vo výške 1 000 €. Okresný súd rozsudkom č. k. 4 C 214/2006-244 z 8. februára 2010 návrh sťažovateľa v celom rozsahu zamietol; sťažovateľ sa proti označenému rozsudku odvolal 24. marca 2010, pričom o jeho odvolaní bude rozhodovať krajský súd.

a) K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

V súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd opätovne poukázal na svoju konštantnú judikatúru, podľa ktorej jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ústavy je to, že musí smerovať proti aktuálnemu a trvajúcej zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza zo skutočnosti, že

táto sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní týchto práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05).

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Z týchto dôvodov, ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k prietahom v konaní nemôže dochádzať, lebo konanie je už právoplatne skončené, je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

V danom prípade aj keď v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (19. februára 2010) ešte nebola predmetná vec sťažovateľa právoplatne skončená, okresný súd už vo veci sťažovateľa meritórne rozhodol (8. februára 2010, pozn.), čím z hľadiska svojej pôsobnosti odstránil jeho právnu neistotu. Táto skutočnosť v zásade zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Na základe takto zisteného skutkového stavu s prihliadnutím na zmysel a účel základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v tejto časti po predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

b) K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti o oslobodenie od súdneho poplatku

Ústavný súd ďalej predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v súvislosti s postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 214/2006 vo vzťahu k oslobodeniu od súdnych poplatkov.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že sťažovateľ sa návrhom doručeným okresnému súdu 21. novembra 2006 domáhal, aby bol odporca zaviazaný zaplatiť mu istinu 20 387,09 Sk s úrokom z omeškania 9,5 % od 1. októbra 2006 do zaplatenia a nahradil mu trovy konania. Svoj návrh odôvodnil sťažovateľ tým, že odporca ho 17. júna 2004 v ranných hodinách bezdôvodne fyzicky napadol a spôsobil mu zranenia, ktoré si podľa znaleckého posudku vyžiadali práceneschopnosť v trvaní 4 týždňov. Za uvedený skutok bol odporca uznaný vinným rozsudkom okresného súdu sp. zn. 5 T 152/2004 z 21. marca 2006 z trestného činu ublíženia na zdraví podľa § 221 ods. 1 a výtržníctva podľa § 202 ods. 1 zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov. Proti tomuto rozsudku sťažovateľ v zákonnej lehote podal odvolanie, keďže rozsudkom priznaná výška škody 3 300 Sk podľa neho nezahŕňala ďalšiu škodu, ktorá mu v tejto súvislosti vznikla. Krajský súd uznesením sp. zn. 2 To 135/2006 z 21. septembra 2006 odvolanie zamietol a zrušil aj tú časť rozsudku okresného súdu, v ktorom bolo sťažovateľovi priznané odškodnenie vo výške bolestného 3 300 Sk.

V súlade s § 4 ods. 2 písm. ch) a i) zákona o súdnych poplatkoch je navrhovateľ oslobodený od platenia súdnych poplatkov v konaní o náhrade škody vrátane škody na veciach, ktorá vznikla v súvislosti s ublížením na zdraví a v konaní o náhradu škody alebo nemajetkovej ujmy, ktoré mu boli spôsobené trestným činom.

Zo zistení ústavného súdu ani z predložených príloh nevyplýva, že by sťažovateľ bol vyzvaný okresným súdom na zaplatenie súdneho poplatku alebo že by súdny poplatok zaplatil.

Z už citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. Vychádzajúc z uvedeného a s prihliadnutím na už citovanú zákonnú úpravu oslobodenia od súdneho poplatku v namietanom konaní okresného súdu ústavný súd po predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa aj v tejto časti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

c) K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 2, čl. 46 ods. 3 a čl. 47 ods. 2 ústavy

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy je potrebné opätovne uviesť, že toto ustanovenie ústavy predovšetkým upravuje právo na prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy.

Vzhľadom na skutočnosť, že odporcom v namietanom konaní nebol orgán verejnej správy, ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy ústavný súd uvádza, že na konanie o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu alebo orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom je daná právomoc všeobecných súdov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Takýto prístup zodpovedá doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. II. ÚS 71/04). Vzhľadom na to ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 4 C 214/06 pre nedostatok svojej právomoci.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy ústavný súd poznamenáva, že z príloh predložených sťažovateľom nezistil, že by sťažovateľ v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 4 C 214/06 žiadal o ustanovenie zástupcu

z radov advokátov, navyše samotný sťažovateľ to v sťažnosti v súvislosti s namietaným konaním nepreukázal. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že k prípadnému porušeniu čl. 47 ods. 2 ústavy by mohlo dôjsť v prípade, ak by okresný súd vôbec nerozhodol o ustanovení právneho zástupcu, napriek skutočnosti, že sťažovateľ o ustanovenie právneho zástupcu požiadal, čo sa v danom prípade nestalo. Na základe uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.23 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 359/07

Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že sťažovateľ sa svojou predchádzajúcou sťažnosťou, ktorá bola ústavnému súdu doručená 11. januára 2010, domáhal vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46, čl. 47 a čl. 48 ústavy uznesením okresného súdu č. k. 2 C 359/2007-51 z 30. novembra 2007 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 30. novembra 2007“), uznesením okresného súdu č. k. 2 C 359/07-162 z 29. septembra 2009 (ďalej len „uznesenie okresného súdu z 29. septembra 2009“) a postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 2 C 359/2007. Okresný súd uvedené konanie uznesením z 29. septembra 2009 zastavil pre nezaplatenie súdneho poplatku a zároveň rozhodol o tom, že o náhrade trov konania rozhodne samostatným uznesením. K porušeniu základného práva podľa čl. 48 ústavy malo dôjsť tým, že okresný súd do dňa podania sťažnosti ústavnému súdu (11. január 2010, pozn.) o náhrade trov konania nerozhodol.

Ústavný súd o predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľa rozhodol uznesením č. k. I. ÚS 104/2010-10 z 30. marca 2010 tak, že ju odmietol ako celok. Z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, že časť sťažnosti týkajúcu sa uznesenia okresného súdu z 30. novembra 2007 odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci (keďže sťažovateľ nepodal proti nemu odvolanie, o ktorom by bol oprávnený rozhodnúť krajský súd, pozn.) a časť týkajúcu sa nerozhodnutia o trovách konania z dôvodu neprípustnosti (s poukazom na skutočnosť, že sťažovateľ nepodal v súlade s § 62 zákona o súdoch sťažnosť na prieťahy

v konaní predsedovi okresného súdu; ústavný súd zároveň zistil, že medzičasom okresný súd o trovách konania už rozhodol uznesením č. k. 2 C 359/2007-166 z 25. januára 2010, pozn.).

V súlade s § 24 a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Ústavný súd vzhľadom na skutočnosť, že v tej istej veci sa už predtým sťažovateľ sťažnosťou obrátil na ústavný súd, ktorý o nej už rozhodol, nemal inú možnosť, ako sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy, ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (vzhľadom na ustálenú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej v obsahu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemožno vidieť zásadnú odlišnosť; II. ÚS 55/98, I. ÚS 20/02, IV. ÚS 41/07) v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 2 C 359/2007 odmietnuť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde pre jej neprípustnosť.

II.24 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 197/08

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd namietané konanie uznesením č. k. 6 C 197/2008-37 zastavil; označené uznesenie nadobudlo právoplatnosť 16. júna 2009.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatoval, že sťažovateľ doručil sťažnosť v tejto časti zjavne po uplynutí lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde, a preto ju v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

II.25 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaniach vedených pod sp. zn. 27 C 364/2007 a sp. zn. 7 C 216/2008

Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že sťažovateľ sa už predchádzajúcou sťažnosťou, ktorá bola ústavnému súdu doručená 10. marca 2010 a zaregistrovaná pod sp. zn. Rvp 496/2010, domáhal vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorému malo dôjsť v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 27 C 364/07 a v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 7 C 216/08 (súvisiacim s konaním krajského súdu vedeným pod sp. zn. 7 Co 306/09); v tomto konaní malo podľa názoru sťažovateľa dôjsť k jeho diskriminácii vzhľadom na to, že vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 27 C 364/07 mu bolo priznané oslobodenie od súdnych poplatkov v rozsahu 50 %, zatiaľ čo v namietanom konaní vedenom pod sp. zn. 7 C 216/08 oslobodený od súdnych poplatkov nebol, čím došlo k porušeniu označených článkov ústavy a dohovoru.

O predchádzajúcej sťažnosti sťažovateľa rozhodol ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 149/2010-5 z 24. marca 2010 tak, že ju odmietol ako zjavne neopodstatnenú. Z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, že ústavný súd dospel k záveru, že v danom prípade všeobecné súdy rozhodli o žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov potom, ako v potrebnom rozsahu zistili jeho osobné, zárobkové a majetkové pomery, a to z listinných dôkazov, ktoré sám sťažovateľ či už z vlastnej iniciatívy, alebo na základe vyžiadania okresného súdu predložil, a preto rozhodnutia všeobecných súdov v tomto konaní ústavný súd nepovažoval ani za arbitrárne, ani za zjavne neodôvodnené.

V súlade s ustanovením § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka vecí, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Keďže v tej istej veci sa sťažovateľ už predtým obrátil na ústavný súd a jeho sťažnosť už bola predmetom skúmania pred ústavným súdom, ktorý už o nej meritórne rozhodol, nemal ústavný súd inú možnosť, ako sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaniach vedených okresným súdom pod sp. zn. 27 C 364/2007 a sp. zn. 7 C 216/2008 odmietnuť podľa § 25 ods. 2 v spojení s § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde ako neprípustnú.

II.26 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 472/07

Podľa zistení ústavného súdu sa sťažovateľ návrhom z 26. novembra 2007, ktorý doplnil 27. decembra 2007, domáhal ochrany osobnosti v spojení s náhradou nemajetkovej ujmy proti odporcovi Obci S. Okresný súd uznesením č. k. 13 C 472/07-77 zo 14. mája 2008 nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov. Krajský súd uznesením č. k. 10 Co 193/2008-89 z 9. septembra 2008 uznesenie okresného súdu potvrdil. Sťažovateľ podal proti uzneseniu odvolacieho súdu dovolanie. Najvyšší súd uznesením č. k. 4 Cdo 238/2009-115 z 29. septembra 2009 dovolacie konanie zastavil. Následne, okresný súd potom, ako sťažovateľa neúspešne vyzval na zaplatenie súdneho poplatku, uznesením č. k. 13 C 472/2007-121 z 15. februára 2010 konanie zastavil; toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 16. marca 2010.

Ústavný súd zo svojej doterajšej judikatúry zistil, že uznesením sp. zn. II. ÚS 37/09 z 27. januára 2009 odmietol predchádzajúcu sťažnosť sťažovateľa, ktorou sa domáhal vydania nálezu, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 13 C 472/07. Z odôvodnenia tohto uznesenia vyplýva, že v časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu č. k. 13 C 472/07-77 zo 14. mája 2008 v spojení s uznesením krajského súdu sp. zn. 10 Co 193/2008 z 9. septembra 2008 bola predchádzajúca sťažnosť odmietnutá z dôvodu, že bola podaná oneskorene, a v časti smerujúcej proti uzneseniu

okresného súdu č. k. 13 C 472/07-97 z 10. decembra 2008 pre nedostatok právomoci ústavného súdu (keďže sťažovateľ mohol proti nemu podať riadny opravný prostriedok – odvolanie ako účinný prostriedok nápravy, pozn.).

V súlade s ustanovením § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 13 C 472/07 do 27. januára 2009 odmietol pre neprípustnosť.

a) K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti o oslobodenie od súdneho poplatku v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 13 C 472/07 v období po 27. januári 2009

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. V tejto súvislosti sa ústavný súd zaoberal predovšetkým otázkou, či sťažnosť v tejto časti nie je zjavne neopodstatnená.

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd potom, ako najvyšší súd uznesením č. k. 4 Cdo 238/2009-115 z 29. septembra 2009 dovolacie konanie zastavil, vyzval 13. novembra 2009 navrhovateľa na zaplatenie súdneho poplatku, ktorý ho však v stanovenej lehote nezaplatil. Sťažovateľ na výzvu okresného súdu reagoval len listom, v ktorom opätovne požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov. Vzhľadom na uvedené okresný súd v súlade s § 10 zákona o súdnych poplatkoch uznesením č. k. 13 C 472/2007-121 z 15. februára 2010 namietané konanie zastavil. V uznesení o zastavení konania okresný súd uviedol: „*V prejednávanej veci dospel súd k záveru, že sú splnené všetky*

podmienky predpokladané citovaným zákonným ustanovením na zastavenie konania pre nezaplatenie súdneho poplatku za návrh a zároveň nie je daný ani jeden z prípadov uvedených v ustanovení § 10 ods. 2 zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov, kedy súd koná aj v prípade nezaplatenia súdneho poplatku, a preto, pri aplikácii citovaného zákonného ustanovenia, rozhodol, tak ako je uvedené vo výroku tohto uznesenia. Opätovnou žiadosťou navrhovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov sa súd ďalej nezaoberal, nakoľko už o jeho predchádzajúcej žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov bolo právoplatne rozhodnuté tak, že mu súd oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal.“

Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnostiach namietajúcich porušenie základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru vychádza zo svojej ustálenej judikatúry, v súlade s ktorou účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia všeobecného súdu. K stavu právnej istoty dochádza zásadne až právoplatným rozhodnutím súdu alebo iným zákonom predvídaným spôsobom, ktorý znamená nastolenie právnej istoty inak ako právoplatným rozhodnutím súdu (m. m. IV. ÚS 221/04).

Z týchto dôvodov, ak je zrejmé, že v čase, keď bola sťažnosť ústavnému súdu doručená, už k prieťahom v konaní nemôže dochádzať, lebo konanie je už právoplatne skončené, je daný dôvod na odmietnutie takejto sťažnosti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

V danom prípade aj keď v čase podania sťažnosti ústavnému súdu (19. februára 2010) ešte nebola predmetná vec sťažovateľa právoplatne skončená, okresný súd ale už vo veci sťažovateľa meritórne rozhodol (15. februára 2010, pozn.), čím odstránil jeho právnu neistotu. Táto skutočnosť v zásade zakladá dôvod na odmietnutie sťažnosti sťažovateľa z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Ako bolo už uvedené, okresný súd uznesením č. k. 13 C 472/2007-121 z 15. februára 2010 konanie zastavil z dôvodu nezaplatenia súdneho poplatku, pričom vo vzťahu k opätovnej žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od súdneho poplatku uviedol, že sa ňou nezaoberal, „*nakoľko už o jeho predchádzajúcej žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov bolo právoplatne rozhodnuté tak, že mu súd oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal*“.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu sp. zn. 13 C 472/07 z 15. februára 2010 v súvislosti s odmietnutím okresného súdu zaoberať sa opätovnou žiadosťou sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov ústavný súd opätovne zdôrazňuje, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu je ústavným príkazom pre každú osobu. Preto každá fyzická osoba alebo právnická osoba, ktorá namieta porušenie svojho základného práva, musí rešpektovať postupnosť tejto ochrany a požiadať o ochranu ten orgán verejnej moci, ktorého kompetencia predchádza uplatneniu právomoci ústavného súdu (m. m. napr. II. ÚS 148/02, IV. ÚS 78/04, I. ÚS 178/04).

Proti uzneseniu okresného súdu č. k. 13 C 472/2007-121 z 15. februára 2010 mohol v súlade s § 201 a nasl. OSP sťažovateľ podať odvolanie, o ktorom by rozhodoval krajský súd. Právomoc krajského súdu vylučuje právomoc ústavného súdu. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol ústavnú sťažnosť v časti namietajúcej porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu nedostatku svojej právomoci.

b) K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a 3 a čl. 47 ods. 2 ústavy

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy je potrebné opätovne uviesť, že toto ustanovenie ústavy predovšetkým upravuje právo na prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy.

Vzhľadom na skutočnosť, že proti uzneseniu okresného súdu č. k. 13 C 472/07-121 z 15. februára 2010, ktorým tento konanie vo veci návrhu sťažovateľa proti odporcovi Obci S. zastavil, sťažovateľ mohol podať odvolanie, o ktorom by bol oprávnený a povinný rozhodnúť krajský súd, je vylúčená právomoc ústavného súdu. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti pre nedostatok právomoci ústavného súdu v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy ústavný súd uvádza, že na konanie o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu alebo orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom je daná právomoc všeobecných súdov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Takýto prístup zodpovedá doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. II. ÚS 71/04). Vzhľadom na to ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 13 C 472/07 pre nedostatok svojej právomoci.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy ústavný súd poznamenáva, že z príloh predložených sťažovateľom nezistil, že by sťažovateľ v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 13 C 472/07 žiadal o ustanovenie zástupcu z radov advokátov, navyše samotný sťažovateľ to v sťažnosti v súvislosti s namietaným konaním nepreukázal. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že k prípadnému porušeniu čl. 47 ods. 2 ústavy by mohlo dôjsť v prípade, ak by okresný súd vôbec nerozhodol o ustanovení právneho zástupcu napriek skutočnosti, že sťažovateľ o ustanovenie právneho zástupcu požiadal, čo sa v danom prípade nestalo. Na základe uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.27 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 219/08

Ústavný súd zo svojej doterajšej judikatúry zistil, že uznesením č. k. III. ÚS 397/2009-9 zo 16. decembra 2009 odmietol predchádzajúcu sťažnosť sťažovateľa, ktorou namietal porušenie svojich práv podľa čl. 46, čl. 47 a čl. 48 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ku ktorým malo dôjsť postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 219/08 a jeho uznesením z 3. novembra 2009, ktorým bolo prerušené konanie o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva k nehnuteľnostiam až do právoplatného rozhodnutia vo veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 30 D 165/2009, a to na základe skutočnosti, že sťažovateľ mal v systéme všeobecného súdnictva proti namietanému porušeniu základných práv podľa ústavy a dohovoru k dispozícii účinný a dostupný právny prostriedok nápravy, ktorý mohol využiť (odvolanie, pozn.).

V súlade s ustanovením § 24 písm. a) zákona o ústavnom súde návrh nie je prípustný, ak sa týka veci, o ktorej ústavný súd už rozhodol, okrem prípadov, v ktorých sa rozhodovalo len o podmienkach konania, ak v ďalšom návrhu už podmienky konania boli splnené.

Na základe uvedeného ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 6 C 219/08 v období do 16. decembra 2009 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu neprípustnosti.

Ústavný súd zistil, že v čase predbežného prerokovania sťažnosti bolo namietané konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 6 C 219/08 stále ešte právoplatne prerušené. Z uvedeného dôvodu okresný súd ani v období po 16. decembri 2009 nemohol v tomto konaní konať, teda k namietanému porušeniu základných práv sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2, čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru zo strany

okresného súdu ani v tomto období nemohlo dôjsť. Vzhľadom na uvedené ústavný súd odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde časť sťažnosti, ktorou sťažovateľ namietal porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3 a čl. 47 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj v období po 16. decembri 2009 pre zjavnú neopodstatnenosť.

Ústavný súd v tejto súvislosti poukazuje na ustálenú judikatúru, podľa ktorej „Dobu prerušenia konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP nemožno považovať za zbytočné prietahy, ktoré by boli spôsobené činnosťou (nečinnosťou) súdu v občianskoprávnom konaní. Platí to predovšetkým v prípadoch, v ktorých je konanie prerušené preto, lebo výsledok iných sporov začatých na podnet účastníka konania (ďalšie žaloby) môže relevantne ovplyvniť výsledok iného sporu, toho, v ktorom konanie bolo prerušené. Osobitne to má význam vtedy, ak spory začne účastník konania v úzkej časovej spojitosti s konaním, v ktorom namieta zbytočné prietahy, a tieto spory vecne súvisia s týmto sporom, resp. môžu ovplyvniť jeho výsledok“ (II. ÚS 422/00, IV. ÚS 205/04).

II.28 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 137/01

Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že okresný súd uznesením č. k. 14 C 137/2001-28 z 20. marca 2006, ktoré nadobudlo právoplatnosť 23. februára 2007, návrh sťažovateľa na zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva odmietol. Možno teda konštatovať, že sťažnosť bola ústavnému súde doručená zjavne po uplynutí lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namieta porušenie čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 14 C 137/01, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

II.29 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 163/01

Zo zistení ústavného súdu vyplynulo, že krajský súd uznesením č. k. 8 Co 457/06-70 potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 17 C 163/01-45 zo 14. augusta 2006 o odmietnutí podania, ktoré týmto nadobudlo právoplatnosť 8. decembra 2006. Ústavný súd teda konštatuje, že sťažnosť bola doručená ústavnému súdu zjavne po uplynutí lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde.

Z týchto dôvodov ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 17 C 163/01 odmietol ako podanú oneskorene.

II.30 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 445/07

a) K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Na účely objektívneho posúdenia sťažnosti už pred jej predbežným prerokovaním si ústavný súd vyžiadal spis vzťahujúci sa na konanie okresného súdu vedené pod sp. zn. 25 C 445/07, z ktorého vyplýva tento priebeh konania:

Dňa 12. novembra 2007 sťažovateľ doručil okresnému súdu žalobu o zrušenie a vyporiadanie podielového spoluvlastníctva; vec bola pridelená na rozhodnutie JUDr. D. M. Následne, okresný súd 20. novembra 2007 vyzval sťažovateľa na predloženie znaleckého posudku pre potreby vyrubenia súdneho poplatku z podaného návrhu v zmysle § 7 ods. 1 a 8 zákona o súdnych poplatkoch. Dňa 18. decembra 2007 doručil sťažovateľ

okresnému súdu žiadosť, aby určil súdneho znalca pre účely zamerania sporného pozemku. Dňa 18. septembra 2008 okresný súd vyzval Obec S. o poskytnutie informácie potrebnej na stanovenie hodnoty pozemku (odpoveď obce bola doručená okresnému súdu 30. septembra 2008) a zároveň vyzval sťažovateľa, aby oznámil druh pozemku (tento na výzvu reagoval 29. septembra 2008).

Dňa 7. januára 2009 sťažovateľ doručil okresnému súdu upravený návrh, na základe čoho okresný súd 19. januára 2009 vyzval sťažovateľa na zaplatenie novovyrubeneho súdneho poplatku. Dňa 30. januára 2009 sťažovateľ doručil okresnému súdu námietku k výzve na zaplatenie súdneho poplatku, na čo reagoval okresný súd prípisom zo 16. apríla 2009, v ktorom oznámil sťažovateľovi dôvody, pre ktoré vyrubil súdny poplatok. Dňa 4. mája 2009 sťažovateľ uhradil vyrubení súdny poplatok. Následne, okresný súd 12. mája 2009 vyzval odporcov na vyjadrenie sa k žalobe, ktorí svoje vyjadrenie doručili okresnému súdu 29. mája 2009. Na základe uvedeného okresný súd 8. júna 2009 vyzval sťažovateľa, aby predložil stanovisko k vyjadreniam odporcov; tento na výzvu reagoval vyjadrením doručeným okresnému súdu 24. júna 2009.

Prvé pojednávanie vo veci nariadil okresný súd na 27. október 2009. Dňa 9. októbra 2009 JUDr. L. P. doručil okresnému súdu oznámenie o právnom zastupovaní sťažovateľa v namietanom konaní, pričom následne 20. októbra 2009 požiadal o odročenie pojednávania z dôvodu svojej dlhodobej pracovnej neschopnosti a následnej kúpeľnej liečby. Dňa 27. októbra 2009 sa uskutočnilo pojednávanie vo veci len za účasti sťažovateľa. Dňa 27. novembra 2009 okresný súd nariadil ďalšie pojednávanie na 13. január 2010, ktoré sa uskutočnilo za účasti právneho zástupcu sťažovateľa a odporcov a bolo odročené na neurčito. V ten istý deň okresný súd vyzval odporcov a Obec S. na oznámenie skutočností potrebných pre rozhodnutie vo veci.

Dňa 19. februára 2010 okresný súd nariadil pojednávanie na 24. marec 2010, na ktoré zároveň predvolal svedkov. Sťažovateľ 8. marca 2010 doručil okresnému súdu žiadosť o vydanie uznesenia o ustanovenie súdneho znalca a zároveň o odročenie pojednávania nariadeného na 24. marec 2010. V deň pojednávania sťažovateľ doručil okresnému súdu

námietku zaujatosti proti sudcom okresného súdu, ktorú doplnil podaním z 31. marca 2010 a zároveň požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov. Z uvedených dôvodov bolo pojednávanie odročené na neurčito. Okresný súd uznesením č. k. 25 C 445/2007-173 z 11. júna 2010 nepriznal navrhovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov.

Na základe uvedeného prehľadu ústavný súd konštatoval, že okresný súd v predmetnej veci koná v zásade plynulo a po vykonaní nevyhnutných procesných úkonov súvisiacich s prípravou rozhodovania vo veci smeruje k meritórnemu rozhodnutiu vo veci. Vychádzajúc zo svojej stabilizovanej judikatúry, podľa ktorej na kratšie obdobia nečinnosti orgánu verejnej moci ústavný súd spravidla prihliada len vtedy, keď sa vyskytli opakované a zároveň významným spôsobom ovplyvnili celkovú dĺžku konania (m. m. I. ÚS 19/00, I. ÚS 39/00, I. ÚS 57/01), ústavný súd konštatoval, že v danom prípade obdobia medzi jednotlivými procesnými úkonmi neumožňujú podľa jeho názoru dospieť k záveru, že okresný súd sa v doterajšom priebehu konania vedeného pod sp. zn. 25 C 445/2007 dopustil takých prietáhov, ktoré vykazujú intenzitu „zbytočných prietáhov“.

Na tomto základe ústavný súd rozhodol, že doterajším postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 445/2007 nemohlo dôjsť k porušeniu jeho základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a preto v tejto časti sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Ústavný súd vzal tiež do úvahy, že zo sťažnosti doručenej ústavnému súdu ani zo spisu vzťahujúceho sa na namietané konanie nevyplýva, že by sťažovateľ podal sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi príslušného súdu podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch a sťažovateľ ani netvrdí, že sťažnosť nepodal z dôvodov hodných osobitného zreteľa. S poukazom na uvedené ústavný súd opierajúc sa o svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 44/03, II. ÚS 7/04, II. ÚS 107/04) konštatoval, že v danom prípade existuje aj dôvod na odmietnutie tejto časti sťažnosti z dôvodu neprípustnosti.

b) K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti sťažovateľa o oslobodenie od súdnych poplatkov

Ako vyplýva zo zistení ústavného súdu, sťažovateľ požiadal okresný súd na pojednávaní konanom 24. marca 2010 o oslobodenie od súdnych poplatkov v súvislosti so vznesenou námietkou zaujatosti proti sudcom okresného súdu. Okresný súd uznesením č. k. 25 C 445/07-173 z 11. júna 2010 sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov nepriznal. Proti namietanému uzneseniu okresného súdu mohol sťažovateľ podať odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

c) K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a 3 a čl. 47 ods. 2 ústavy v konaní vedenom pod sp. zn. 25 C 445/07

Ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy opätovne zdôraznil, že ustanovenie tohto článku ústavy predovšetkým upravuje právo na prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ sa žalobou z 12. novembra 2007 domáhal zrušenia a vyporiadania podielového spoluvlastníctva proti žalovaným J. Ď., O. P. a Z. P., možno konštatovať, že žaloba nesmerovala proti orgánu verejnej správy, a preto je sťažnosť v tejto časti zjavne neopodstatnená. Ústavný súd preto v tejto časti sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy ústavný súd uvádza, že na konanie o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu alebo orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom je daná právomoc

všeobecných súdov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Takýto prístup zodpovedá doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. II. ÚS 71/04). Vzhľadom na to ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 25 C 445/07 pre nedostatok svojej právomoci.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy ústavný súd poznamenáva, že z predloženého spisu nezistil, že by sťažovateľ v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 25 C 445/07 žiadal o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že k prípadnému porušeniu čl. 47 ods. 2 ústavy by mohlo dôjsť v prípade, ak by okresný súd vôbec nerozhodol o ustanovení právneho zástupcu, napriek skutočnosti, že sťažovateľ o ustanovenie právneho zástupcu požiadal, čo sa v danom prípade nestalo. Na základe uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.31 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 216/05

Ústavný súd zistil, že v predmetnej veci okresný súd rozhodol rozsudkom okresného súdu č. k. 13 C 216/05-105 z 10. januára 2008, proti ktorému sa sťažovateľ odvolal. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom č. k. 6 Co 131/08-197 z 29. októbra 2008 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu potvrdil. Na tomto základe označený rozsudok okresného súdu nadobudol právoplatnosť 2. februára 2009.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ podal v tejto časti sťažnosť zjavne po uplynutí lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Na tomto základe ústavný súd sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 48 ods. 2, čl. 46 ods. 1 až 3 a čl. 47 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného

súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 216/05 odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene.

II.32 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 102/09

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 102/09 rozhodoval o návrhu sťažovateľa a jeho manželky na povolenie obnovy konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 13 C 216/05. Okresný súd uznesením č. k. 24 C 102/09-18 z 29. októbra 2009 návrh na povolenie obnovy zamietol; proti označenému uzneseniu sa sťažovateľ odvolal 18. novembra 2009. Na základe uvedeného bola vec postúpená krajskému súdu 17. februára 2010 na rozhodnutie o odvolaní.

a) K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Ústavný súd s prihliadnutím na svoje zistenia považoval za potrebné opätovne poukázať na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej na konanie o návrhu na obnovu konania v štádiu do rozhodnutia o povolení obnovy konania alebo rozhodnutia o zamietnutí návrhu na obnovu konania nie je aplikovateľný čl. 48 ods. 2 ústavy v časti týkajúcej sa práva na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov (ani čl. 6 ods. 1 dohovoru v časti týkajúcej sa práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote), pretože v rámci neho nejde o rozhodovanie o občianskom práve alebo záväzku účastníka konania. Takéto rozhodnutie už bolo totiž vydané v pôvodnom konaní (v danom prípade konaní vedenom pod sp. zn. 13 C 216/05), ktoré v zmysle § 159 OSP predstavuje prekážku veci rozhodnutej. Pri obnove konania podľa Občianskeho súdneho poriadku môže byť základné právo na prerokovanie vecí bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy podľa judikatúry ústavného súdu porušené len v štádiu po nadobudnutí právoplatnosti uznesenia o povolení obnovy konania (III. ÚS 191/02). Na tomto základe ústavný súd konštatoval, že v období, keď okresný súd konal o návrhu sťažovateľa na obnovu konania, nemohlo dôjsť k porušeniu základného

práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy ani k porušeniu jeho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd preto túto časť sťažnosti odmietol ako zjavne neopodstatnenú podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

b) K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy

Z uznesenia okresného súdu č. k. 24 C 102/09-18 z 29. októbra 2009, ktorým tento zamietol návrh sťažovateľa a jeho manželky na obnovu konania, vyplýva, že tak rozhodol na základe skutočnosti, že ide o návrh zjavne neopodstatnený, ktorý nespĺňa základné kritériá úpravy obnovy konania do tej miery, aby sa ním okresný súd mohol aspoň meritórne zaoberať. V označenom uznesení okresný súd uvádza:

„Obnova konania je prípustná proti rozhodnutiam, buď rozsudkom alebo niektorým uzneseniam v zákone presne definovaným. Ide však vždy o meritórne rozhodnutia vo veci samej. V danom prípade navrhovatelia ani nežiadajú obnoviť konanie ako také, ale chcú revidovať poplatkové rozhodnutie. To však nie je možné dosiahnuť návrhom na obnovu konania...“

v návrhu navrhovatelia neriešili obnovu konania ako takého, ale parciálnu záležitosť poplatkovej povinnosti. Možno totiž terminologicky hovoriť o konaní o oslobodenie od poplatkov alebo o konaní o poplatkovej povinnosti, obnova konania však je upravená vo vzťahu ku konaniu vo veci samej. Súd napokon rozhodol aj o poplatkovej povinnosti navrhovateľov za podaný návrh na obnovu konania. Navrhovatelia sú poplatníci návrhu podľa § 2 ods. 1 písm. a) zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch: Poplatníkom je navrhovateľ poplatkového úkonu, ak je podľa sadzobníka ustanovený poplatok z návrhu. Podľa položky 16 sadzobníka súdnych poplatkov je poplatok z návrhu na obnovu konania 99,50 eura. Poplatníci sú dvaja, tak ich súd zaviazal k zaplateniu spoločne a nerozdielne.“

Proti namietanému uzneseniu okresného súdu mohol sťažovateľ podať odvolanie (čo aj využil), o ktorom bude oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu v danom prípade vylučuje právomoc ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uznesením okresného súdu

č. k. 24 C 102/09-18 z 29. októbra 2009, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

c) K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a 3 a čl. 47 ods. 2 ústavy v konaní vedenom pod sp. zn. 24 C 102/09

Ústavný súd vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy opätovne uvádza, že ustanovenie tohto článku ústavy predovšetkým upravuje právo na prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ sa domáha návrhom obnovy občianskoprávneho konania vedeného okresným súdom pod sp. zn. 13 C 216/05, ktorého predmetom bolo rozhodovanie o žalobe sťažovateľa vo veci proti odporkyňi J. Ď., ktorou sa domáhal odstránenia neoprávnenej stavby a zaplata 3 600 Sk s príslušenstvom, ústavný súd konštatuje, že táto skutočnosť vylučuje, aby okresný súd v danom prípade porušoval (porušil) základné právo sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 2 ústavy. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy ústavný súd uvádza, že na konanie o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu alebo orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom je daná právomoc všeobecných súdov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Takýto prístup zodpovedá doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. II. ÚS 71/04). Vzhľadom na to ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 24 C 102/09 pre nedostatok svojej právomoci.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy ústavný súd poznamenáva, že z predloženého spisu nezistil, že by sťažovateľ v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 24 C 102/09 žiadal o ustanovenie zástupcu z radov advokátov.

Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že k prípadnému porušeniu čl. 47 ods. 2 ústavy by mohlo dôjsť v prípade, ak by okresný súd vôbec nerozhodol o ustanovení právneho zástupcu, napriek skutočnosti, že sťažovateľ o ustanovenie právneho zástupcu požiadal, čo sa v danom prípade nestalo. Na základe uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.33 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 57/01

a) K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru

Pre účely objektívneho posúdenia sťažnosti ešte pred jej predbežným prerokovaním v senáte si ústavný súd vyžiadal spis vzťahujúci sa na konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 23 C 57/01.

Zo spisu vzťahujúceho sa na namietané konanie ústavný súd zistil tento priebeh procesných úkonov:

Dňa 22. augusta 2000 sťažovateľ doručil okresnému súdu návrh na určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnosti proti odporcovi. Okresný súd 31. augusta 2000 vyzval sťažovateľa a jeho manželku na odstránenie nedostatkov podaného návrhu, na základe čoho 14. septembra 2000 sťažovateľ návrh doplnil. Na výzvu okresného súdu sťažovateľ 21. septembra 2000 zaplatil súdny poplatok. Dňa 26. septembra 2000 okresný súd vyzval odporcu, aby sa k návrhu vyjadril (tento sa k návrhu vyjadril 2. novembra 2000). Dňa 13. februára 2001 bol spis prevedený do registra „C“.

V období od júna 2001 do októbra 2001 si okresný súd vyžiadal a preskúmal súvisiaci spis okresného súdu vzťahujúci sa na konanie vedené pod sp. zn. 7 C 371/2000.

Dňa 6. mája 2002 sťažovateľ požiadal, aby konania vedené pod sp. zn. 7 C 371/00 a 23 C 57/01 boli spojené na spoločné konanie podľa § 112 OSP.

Následne, okresný súd uznesením z 9. septembra 2002 pripustil návrh sťažovateľa na zmenu návrhu na začatie konania z 5. apríla 2002 a 24. septembra 2002 opätovne požiadal o pripojenie spisu sp. zn. 7 C 371/00; spis bol pripojený 11. júla 2003. Dňa 23. júla 2003 zákonná sudkyňa konajúca vo veci vedenej pod sp. zn. 7 C 371/00 vyslovila nesúhlas so spojením veci podľa § 112 OSP, pretože v tejto veci sa vykonalo už rozsiahle dokazovanie a vec sa nachádza v záverečnom štádiu dokazovania.

Na tomto základe okresný súd uznesením z 24. júla 2003 rozhodol, že konanie vedené pod sp. zn. 23 C 57/01 prerušuje až do právoplatného skončenia veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 7 C 371/00; toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť 15. augusta 2003. Dňa 15. februára 2006 sťažovateľ podal opätovnú námietku zaujatosti proti sudcom okresnému súdu a žiadal o presunutie veci na iný okresný súd a v inom kraji.

Na základe zistenia, že konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 7 C 371/2000 bolo právoplatne skončené 6. februára 2007 rozsudkom okresného súdu sp. zn. 7 C 371/2000 z 19. mája 2005, ktorý bol potvrdený rozsudkom krajského súdu sp. zn. 6 Co 609/2005 z 20. decembra 2006, okresný súd pokračoval v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 57/01 v súlade s § 111 ods. 2 OSP.

Dňa 16. februára 2007 okresný súd uznesením uložil sťažovateľovi povinnosť zaplatiť súdny poplatok za námietku zaujatosti z 15. februára 2006. Dňa 1. marca 2007 sťažovateľ požiadal o odpustenie súdneho poplatku za podanie námietky zaujatosti proti okresnému súdu. Dňa 3. marca 2007 bol spis predložený na vyjadrenie zákonnému sudcovi a následne všetkým sudcom okresného súdu. Dňa 23. júla 2007 bol spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o námietke zaujatosti okresného súdu, ktorý o námietke rozhodol 15. apríla 2008 tak, že nevytlúčil JUDr. D. M. z prerokúvania a rozhodovania veci vedenej na okresnom súde pod sp. zn. 23 C 57/2001, pričom vzhľadom na uvedené nepovažoval za potrebné rozhodovať o vylúčení či nevytlúčení ostatných sudcov okresného

súdu. Dňa 30. mája 2008 sťažovateľ doručil okresnému súdu opätovnú urgenciu vybavenia jeho žiadosti o ustanovenie súdneho znalca na vypracovanie geometrického plánu.

Dňa 9. októbra 2008 okresný súd požiadal sťažovateľa o predloženie dôkazov o jeho majetkových pomeroch, aby mohol rozhodnúť o oslobodení od súdnych poplatkov. Dňa 10. decembra 2008 okresný súd uznesením č. k. 23 C 57/2001-293 nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdneho poplatku; proti označenému uzneseniu okresného súdu sa sťažovateľ 5. januára 2009 odvolal. Spis bol predložený krajskému súdu 15. januára 2009, ktorý o odvolaní rozhodol 30. januára 2009 uznesením č. k. 6 Co 12/2009-311 tak, že uznesenie okresného súdu potvrdil.

Dňa 20. marca 2009 sťažovateľ požiadal o oslobodenie od súdnych poplatkov a prerušenie namietaného konania. Na základe uvedeného okresný súd vyzval sťažovateľa 30. marca 2009, aby predložil listinné dôkazy na preukázanie majetkových pomeroch. Dňa 8. septembra 2009 okresný súd vyzval sťažovateľa, aby doplnil svoje podanie – návrh na prerušenie konania. Následne, okresný súd uznesením č. k. 23 C 57/2001-326 9. septembra 2009 nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov.

Dňa 1. októbra 2009 sťažovateľ doručil okresnému súdu doplnenie návrhu na prerušenie konania a tiež odvolanie proti uzneseniu okresného súdu č. k. 23 C 57/2001-326 z 9. septembra 2009 o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov, ako aj návrh na oslobodenie od súdneho poplatku za podanie odvolania. Dňa 15. októbra 2009 bol spis predložený krajskému súdu na rozhodnutie o odvolaní proti uzneseniu okresného súdu č. k. 23 C 57/2001-326 z 9. septembra 2009, ktoré bolo následne uznesením krajského súdu č. k. 9 Co 357/2009-335 z 29. októbra 2009 potvrdené. Dňa 22. decembra 2009 sťažovateľ vzal späť námietku zaujatosti z 15. februára 2006.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 57/2001 ústavný súd zistil, že sťažovateľ v rámci tohto konania dosiaľ nepodal sťažnosť na prietahy v konaní predsedovi okresného súdu podľa § 62 a nasl. zákona

o súdoch, t. j. nevyčerpal právny prostriedok nápravy, ktorý je podľa doterajšej judikatúry ústavného súdu podmienkou prípustnosti takejto sťažnosti, a teda aj podmienkou jej prijatia na ďalšie konanie. Navyše, sťažovateľ v sťažnosti neuvádza žiadne dôvody hodné osobitného zreteľa, pre ktoré takúto sťažnosť nepodal. S poukazom na uvedené ústavný súd opierajúc sa o svoju stabilnú judikatúru (napr. IV. ÚS 44/03, II. ÚS 7/04, II. ÚS 107/04) konštatoval, že vo vzťahu k tejto časti sťažnosti existujú dôvody na jej odmietnutie ako neprípustnej.

Napriek uvedenému ústavný súd preskúmal aj opodstatnenosť tejto časti sťažnosti. V tejto súvislosti poukázal na svoju doterajšiu judikatúru, z ktorej vyplýva, že nie každý zistený priesťah v súdnom konaní má nevyhnutne za následok porušenie základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priesťahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (napr. II. ÚS 57/01, I. ÚS 48/03, III. ÚS 59/05). V prípade, keď ústavný súd pri predbežnom prerokovaní zistí, že charakter postupu všeobecného súdu sa nevyznačoval v namietanom konaní takými významnými priesťahmi, ktoré by bolo možné kvalifikovať ako „zbytočné priesťahy“ v zmysle čl. 48 ods. 2 ústavy, takúto sťažnosť odmietne ako zjavne neopodstatnenú (napr. I. ÚS 41/01, I. ÚS 57/01, III. ÚS 59/05).

Z prehľadu procesných úkonov okresného súdu od začatia konania vo veci (sťažovateľ doručil návrh na začatie konania 22. augusta 2000) do jeho rozhodnutia o prerušení konania, ktoré nadobudlo právoplatnosť 15. augusta 2003, vyplýva, že okresný súd bol v tomto období síce niekoľko mesiacov nečinný, avšak napriek tomu podľa názoru ústavného súdu sťažovateľom namietaná nečinnosť okresného súdu sama osebe nedosahuje takú intenzitu, ktorá by zakladala možnosť, aby ústavný súd po prípadnom prijatí sťažnosti na ďalšie konanie dospel k záveru, že bolo zasiahnuté do samotnej podstaty a účelu práva sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru (m. m. II. ÚS 93/03).

V súvislosti s prerušením konania už ústavný súd vyslovil názor, že „Dobu prerušenia konania podľa § 109 ods. 2 písm. c) OSP na základe procesných úkonov účastníkov konania nemožno považovať za zbytočné priesťahy, ktoré by boli spôsobené činnosťou (nečinnosťou) súdu v občianskoprávnom konaní. Platí to predovšetkým

v prípadoch, v ktorých je konanie prerušené preto, lebo výsledok iných sporov začatých na podnet účastníka konania (ďalšie žaloby) môže relevantne ovplyvniť výsledok iného sporu, toho, v ktorom konanie bolo prerušené. Osobitne to má význam vtedy, ak spory začne účastník konania v úzkej časovej spojitosti s konaním, v ktorom namieta zbytočné prieskany, a tieto spory vecne súvisia s týmto sporom, resp. môžu ovplyvniť jeho výsledok“ (II. ÚS 422/00, IV. ÚS 205/04). Potom, ako okresný súd opätovne začal vo veci konať (február 2007, pozn.), jeho činnosť možno považovať za zásadne plynulú, a teda neporušujúcu základné právo zaručené čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

S ohľadom na uvedené skutočnosti a v súlade so svojou doterajšou rozhodovacou činnosťou ústavný súd konštatoval, že aj v prípade, ak by sťažovateľ v tomto konaní podal sťažnosť podľa § 62 a nasl. zákona o súdoch predsedovi okresného súdu, by neprichádzalo do úvahy, aby ústavný súd mohol postup okresného súdu v napadnutom konaní po prípadnom prijatí návrhu (sťažnosti) na ďalšie konanie kvalifikovať ako porušenie základného práva sťažovateľa garantovaného čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva zaručeného v čl. 6 ods. 1 dohovoru. Na tomto základe ústavný súd v tejto časti sťažnosť sťažovateľa odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

b) K namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy postupom okresného súdu v súvislosti s rozhodovaním o žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 57/01

Zo spisu vzťahujúceho sa na namietané konanie vedené okresným súdom pod sp. zn. 23 C 57/01 vyplýva, že sťažovateľ a jeho manželka požiadali okresný súd 5. marca 2007 o oslobodenie od platenia súdnych poplatkov nielen za „*podanie námietky zaujatosti, ale aj v celom konaní*“. Okresný súd uznesením č. k. 23 C 57/01-293 z 10. decembra 2008 nepriznal sťažovateľovi a jeho manželke oslobodenie od súdnych poplatkov. Označené uznesenie okresného súdu nadobudlo právoplatnosť 20. marca 2009 (potom, ako ho krajský súd uznesením sp. zn. 6 Co 12/09 z 30. januára 2009 potvrdil, pozn.). Dňa 20. marca 2009 sťažovateľ opätovne požiadal okresný súd o oslobodenie od súdnych poplatkov, pričom

tento uznesením č. k. 23 C 57/01-326 z 9. septembra 2009 oslobodenie od súdnych poplatkov opätovne nepriznal. Krajský súd na základe sťažovateľom podaného odvolania uznesenie okresného súdu č. k. 23 C 57/01-326 uznesením sp. zn. 9 Co 357/09 z 29. októbra 2009 potvrdil. Uznesenie okresného súdu č. k. 23 C 57/01-326 tým nadobudlo právoplatnosť 21. decembra 2009.

Proti namietaným uzneseniam okresného súdu mohol sťažovateľ podať odvolanie, o ktorom bol oprávnený a aj povinný rozhodnúť krajský súd. Právomoc krajského súdu v daných prípadoch vylučuje právomoc ústavného súdu. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosť sťažovateľa v časti, ktorou namietal porušenie svojho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy uzneseniami okresného súdu č. k. 23 C 57/01-293 z 10. decembra 2008 a č. k. 23 C 57/01-326 z 9. septembra 2009, odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

c) K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 2 a 3 a čl. 47 ods. 2 ústavy v konaní vedenom pod sp. zn. 23 C 57/01

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 2 ústavy je potrebné opätovne uviesť, že ustanovenie tohto článku ústavy predovšetkým upravuje právo na prístup k súdu vo veci, o ktorej rozhodol orgán verejnej správy.

Vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ sa návrhom domáhal určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti proti odporcovi P. Š. (t. j. žaloba nesmerovala proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy), ústavný súd konštatuje, že daný procesný stav vylučuje, aby okresný súd porušoval uvedené základné právo sťažovateľa. Z týchto dôvodov ústavný súd odmietol túto časť sťažnosti pre zjavnú neopodstatnenosť v súlade s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 3 ústavy ústavný súd uvádza, že na konanie o náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu alebo orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom je daná právomoc

všeobecných súdov podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Takýto prístup zodpovedá doterajšej rozhodovacej činnosti ústavného súdu (napr. II. ÚS 71/04). Vzhľadom na to ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 3 ústavy v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 23 C 57/01 pre nedostatok svojej právomoci.

Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 47 ods. 2 ústavy ústavný súd poznamenáva, že z predloženého spisu nezistil, že by sťažovateľ v konaní vedenom okresným súdom pod sp. zn. 23 C 57/01 žiadal o ustanovenie zástupcu z radov advokátov. Na základe uvedeného ústavný súd konštatuje, že k prípadnému porušeniu čl. 47 ods. 2 ústavy by mohlo dôjsť v prípade, ak by okresný súd vôbec nerozhodol o ustanovení právneho zástupcu napriek skutočnosti, že sťažovateľ o ustanovenie právneho zástupcu požiadal, čo sa v danom prípade nestalo. Na základe uvedených dôvodov ústavný súd sťažnosť v tejto časti odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

II.34 K namietanému porušeniu základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 47 ods. 2 a čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 212/08

Zo zistení ústavného súdu vyplýva, že okresný súd v predmetnej veci rozhodol uznesením sp. zn. 4 C 212/08 z 5. novembra 2008 o zastavení tohto konania, ktoré nadobudlo právoplatnosť 5. decembra 2008.

Z uvedeného vyplýva, že sťažovateľ v tejto časti podal sťažnosť zjavne po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Na základe tohto zistenia ústavný súd odmietol sťažnosť sťažovateľa v časti namietajúcej porušenie základných práv podľa čl. 46 ods. 1 až 3, čl. 48 ods. 2 a čl. 47 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 4 C 212/08 podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu, že bola podaná oneskorene. Vzhľadom na skutočnosť,

že ústavný súd odmietol sťažnosť ako celok, bolo bez právneho dôvodu zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. októbra 2010